

Krisztus követése kiváltság vagy teher?

A Bibliában Krisztus követése általában örömmel történik, ma miért érzik mégis sokan tehernek a Jézus követését? ➡ 4. oldal

Hol a helyem a gyülekezetben?

Ma is megvannak, sőt gyarapodtak is azok a gyülekezetek, amelyeket a tanítványok vezetésével alapítottak az első keresztyének. ➡ 6. oldal

Testvéri, szolgatársi kapcsolatban

Olyan témákról beszélgettek, mint tanári hivatástudat, kollegiális és tanár-diák kapcsolatok, megoldásra váró kihívások. ➡ 12. oldal

HARANGSZÓ

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2025. MÁJUS • 36. évf. 9-10. szám • Ára 5 lej

Piros betűs hétköznapi

Ránéztem az idei naptárra és láttam, hogy május 29-re piros betűkkel van kiírva: csütörtök. Alatta pedig nagybetűkkel: MENNYBEMENETEL. Még jó, hogy valami figyelemztet az ünnepre, különben hajlamosak lennénk megfeledkezni róla. Pedig érdemes ezen a napon megállni, hogy hitünk néhány fontos igazságában megerősödjünk.

Áldozócsütörtök vagy másként fogalmazva mennybemenetel ünnepe nem tűnik igazán jeles napnak. Többször is találkoztam már olyan esettel, amikor még az egyháztagek is értetlenkedve kérdezték, miért szól a harang. A válasz után a fejükhöz kaptak, és kisé mentegetőzve mondták, hogy tudták ők, csak egy pillanatra kiment a fejükből. Azt hiszem, így vagyunk mi az Isten előtti megállással is. Tudjuk mi, hogy mivel tartozunk neki, csak a döntő pillanatban valahogy mindig kimegy a fejükből.

Általában arról feledkezünk meg könnyebben, ami kisebb jelentőséggel bír az életünkben. Éppen ezért esik rosszul egy feleségnek, ha a férje megelégedik a házassági évfordulójukról. Ilyenkor nem csupán a figyelmetlenség fáj, hanem az az érzés is, hogy az a nap – és talán ő maga is – már nem olyan fontos. Nehéz lenne őszintén azt mondani, hogy a mennybemenetelt másképp kezeljük. Megpróbáljuk igazolni magunkat azzal, hogy ez nem hivatalos szabadnap, és ez akadályoz annak megszentelésében, de ez csak háritás a részünkről. Kibúvók keresése helyett inkább őszintén vizsgáljuk meg, hogy miért szorult háttérbe ez az ünnep.

(Folytatás a 2. oldalon)

Isten szeretete körülvesz

Beszámoló az ifjúsági munkatársképzőről

Ha valaki megkérdezné tőlem, hogy milyen is valójában az mkt (munkatársképző), talán csak annyit mondanék: ezt nem lehet szavakkal igazán leírni, nem lehet elmesélni, ezt át kell élni. Mégis megpróbálom néhány gondolattal közelebb hozni ezt a különleges élményt ebben az írásban.

Elsősorban, bármilyen céllal érkezel az mkt-ra, biztos lehets benne, hogy választ és iránymutatást kapsz. Legyen szó lelki útkeresésről, megerősödésről vagy egyszerűen csak arról, hogy megismerj hasonlóan gondolkodó embereket – itt mindenki megtalálja azt, amire szüksége van. Az előadások, beszélgetések és közös alkalmak nem csupán információt adnak át, hanem mély lelki élményeket is kínálnak. Ha pedig kérdéseid vannak,

biztos lehets benne, hogy a körülöttes lévő testvérek, akár ifis résztvevők, akár vezető lelkipásztorok, mindig készen állnak segíteni.

Az mkt egyik legnagyobb csodája az a közösségi élmény, amelyet nyújt. Nincs annál felemelőbb és szívmengetőbb érzés, mint amikor olyan emberekkel lehets együtt, akik hozzád hasonlóan szeretik és dicsőítik Istent. A közös imádságok, az éneklések és az őszinte beszélgetések mind azt erősítik meg, hogy nem vagy egyedül a hitében és az utadon. Egy ilyen közegben még a hűvös vagy keményszívű ember is megérintődik, és talán egy-két könnycseppet is elmorzsol – de ez így van jól. Ez az a hely, ahol a lélek megnyílik, és valódi megtisztulás, megerősödés történik.

(Folytatás a 14. oldalon)

www.facebook.com/harangszo

Piros betűs hétköznapi

(Folytatás a 2. oldalról)

Mennybemenetel ünnepéhez nem társul semmilyen népszokás. Karácsonykor előtérbe kerülnek az ünnepi fények, a feldíszített fák, az ajándékok, a bensőséges családi találkozások. Húsvétkor gondosan készítik a nők a piros tojásokat, a férfiak pedig a locsolkodással fejezik ki jókívánságaikat. A pünkösdi hagyományok már kevésbé ismertek, de régen volt egy vidám, játékos jellege a pünkösdeknek. A legények ügyességi feladatok teljesítésével igyekeztek elnyerni a pünkösdi király címet, ami bizonyos kiváltságokkal járt. Áldozócsütörtök azonban nem vált a népi kultúra részévé, ezért megmaradt egy csendes, néha elfeledett ünnepnek.

Az, hogy ez az ünnep ilyen könnyen háttérbe szorul, leleplezi önző szívünket és azt a hitet, amely csak kapni szeret. Karácsonykor jó hallani, hogy Isten nekünk ajándékozta egyszülött fiát, akiben testet öltött a szeretet. Még a nagypéntek gyászos szomorúságában is ott van az öröm, hogy helyettünk szenvedte Jézus a kínokat. Húsvétkor megbizonyosodunk róla, hogy a Megváltóval együtt mi is feltámadunk és örök életet kapunk. Pünkösdkor abban erősödhetünk meg, hogy mi is megkaphatjuk a Szentlelket. Új kenyér ünnepén a testi táplálékért adunk hálát, böjtfő vasárnapján pedig a lelki táplálékra figyelünk. Szóval mi minden ünnepen kapunk valamit, s úgy vagyunk ezzel, mint az elkényeztetett gyerekek, akik csak akkor fejezik ki a szülők iránti szeretetüket, ha előbb megkapták a vágyott ajándékot.

Mennybemenetel ünnepén látszólag nem kapunk semmit az Úrtól, sőt ez inkább az elvesztésről szól. Pontosabban a tanítványoktól elvett, felemelt Jézus. Többé nem láthatták őt emberi formában, nem vacsorázhattak együtt, nem beszélgethettek vele, nem nézhették a sebeit. A mi logikánk szerint az evangélium terjesztése sokkal sikeresebb lett volna, ha Jézus személyesen igazolja mindenkinek a feltámadását. Isten gondolatai azonban merőben mások, mint a mieink. Ő nem egy csoda valódiságáról akar meggyőzni minket, hanem élő hitet ad Szentlelkével. Ehhez pedig nincs szükség semmilyen attrakcióra, sem népszokásra.

Áldozócsütörtök nem vált a legnépszerűbb ünnepünké, de a lelki üzenete annál erősebb: Jézus elment, hogy elküldje a Szentlelket, és ma is uralkodik. Az ünnep csendesége épp arra hív, hogy mi is elcsendesedjünk.

ERDEI-ÁRVA ISTVÁN

Istenben való öröm

„Vidámíts meg újra szabadításoddal...”
(Zsolt 51,14/a)

Dávid Isten szíve szerint való férfiú volt, mégis vétkezett Betsabéval. Ekkor írta az 51. zsoltárt. Sámuel próféta kente királlyá: „Akkor az Úrnak Lelke szállt Dávidra, és attól kezdve vele is maradt.” (1Sám 16,13). Vagyis királlyá való felkenetésekor és utána is az Úr Lelke irányította, vezette őt. Amikor az 51. zsoltárt olvassuk, látjuk Dávidot, aki letérdepelve imádkozik Isten szent házában: „...Szent Lelkedet ne vedd el tőlem!” (Zsolt 51,13). Nyilvánvaló: félt attól, hogy ez megtörténhet.

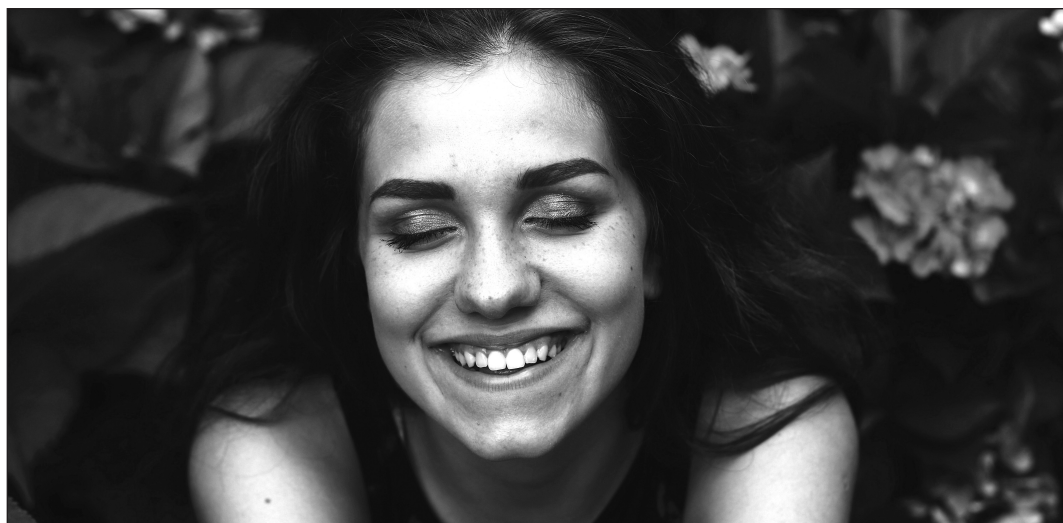
Mindnyájunknak szükségünk van arra, hogy imádkozzunk Isten Szent Lelkének irányításáért. De imádkoztunk-e már azért, hogy Isten ne vegye el tőlünk az Ő Szent Lelkét? Pál apostol írja: „Őbenne pedig titeket is... eljegyzett pecsétjével, a megígért Szentlelkekkel...” (Ef 1,13). Mégis olyan sok bűnt

követünk el, mintha a Szentlélek nem munkálkodna az életünkben.

Ez látszik Dávid életében is. Ő is bűnt követ el, és imádkozik, hogy Isten ne vegye el tőle a Szentlelkét. Az imájában ezt is kérte: „Tiszta szívet teremts bennem, Istenem!” (Zsolt 51,12). A teremtés kezdetére gondolhatott, amikor minden rendezetlen volt, de Isten rendet teremtett. Dávid is ezt kéri: radikálisan változtassa meg őt.

Mindannyian bűnösök vagyunk Isten előtt. Dávid is tudja ezt. Ezért kéri: „Vidámíts meg újra szabadításoddal...” Még nem érzi ezt, de tudja, hogy Istennél van a szabadítás. Tudja, hogy következménye van a bűnnek – öröme is eltűnt. Ezért imádkozik szabadításért. Nekünk is ezt kell tennünk. Lehet, hogy más bűneink vannak, de naponta kell könyörögnünk Isten szabadításáért, hogy örömünk teljes legyen. Az Úr ezt megtette Fia által a Golgotán. Legyen ez személyes valóság életünkben! Ámen!

CSOMAY ÁRPÁD

Felemelő kegyelem

„Volt ott egy asszony, akiben betegségnek lelke lakozott már tizennyolc éve, és úgy meg volt görnyedve, hogy egyáltalán nem tudott felegyenesedni. Amikor Jézus meglátta, magához hívta, és azt mondta neki: Asszony, feloldattál a betegségedből! És rátette a kezét, mire az asszony azonnal felegyenesedett, és dicsőítette az Istent.” (Lk 13,11–13)

Ez a rövid történet sokkal többről szól, mint elsőre gondolnánk. Jézus itt nemcsak meggyógyít egy testi bajban szenvedő asszonyt, hanem szeretetével áttöri a vallási és társadalmi korlátokat is. A szombati nyugalomnap előírása ellenére cselekszik, mert Isten szeretete és irgalma fontosabb minden törvényénél.

Ez az asszony tizennyolc éve élt meggörnyedve, megkötözve – nemcsak testileg, hanem lelkileg is. Jézus meglátja őt, magához

hívja, szól hozzá, és kezét ráhelyezve meggyógyítja. Ez a kézrátétel Isten erejét közvetíti: a szabadság, helyreállítás és új élet erejét. És az asszony válasza? Azonnal dicsőíti az Istent! A hála nem marad el.

Ez a hálaadás ma is fontos üzenet számunkra. Megvan-e bennünk ez a hála? Tudjuk-e dicsérni Istent nemcsak a nagy csodákért, hanem a mindennapok kegyelméért is? A zsoltáros így bátorít: „Adjatok hálát az Istennek, imádkozzatok szent nevének! Hirdessétek dicséretét és minden jótéteményét!” (Zsolt 105,1)

Jézus gyógyító munkája nemcsak testet, hanem lelket is érint. A bűn terhét veszi le, és szabaddá tesz – ahogy ez az asszony is új életet kapott. Adja az Úr, hogy bennünket is megújítson, hogy mi is felegyenesedve, hálás szívvel tudjuk dicsérni Őt. Ámen!

KASZANICZKI CSONGOR

Építsetek és épüljetek együtt

„Isten szerkesztette így a testet egybe... ne legyen meg hasonlóság a testben, hanem kölcsönösen gondoskodjanak egymásról a tagok.” (1Kor 12,24–25)

A huszadik század második felében lélek-búvárok lepték meg az érdeklődőket néhány változatos rendszerelméletet leíró tanulmány-nal. Ezekben igen érdekes új emberképek fejlődéséről, illetve kialakulásáról kapunk tájékoztatást. A kölcsönhatások természetének színes leírását is közlik rendszereken belül és rendszerek között. Sokan meglepődtek, hogy nemcsak a nagyobbaknak van hatásuk a kicsikre, hanem fordítva is.

FELEMELŐ EGYMÁSRAUTALTSÁG

Kevés lenne ma megállapítanunk, hogy ezen felfedezések Krisztus tanításában már kész elvként, gyakorlatként, hasznos tanácsként mind köztudottak és ajánlottak voltak. Ma különösen hangsúlyoznunk kell felelősségünket arra nézve, hogyan teljesítjük adottságainkhoz képest a Krisztus-egység gyönyörű tanítását, avagy a rendszerelmélet nyomán a magunk részvételét a közjó szolgálatában. Isten bennünket kijelölt helyre, meghatározott időre, kortársak csoportjába helyezett. Itt élünk. Itt van mellettünk teremtetési szeretetével, de itt kell nekünk is felmutatnunk a reánk bízott feladatok lelkiismeretes teljesítését. Az egészséges lélek felismeri, hogy nincs egyedül, sőt egy olyan rendszernek a tagja, amelyben az egymásrautaltság nem megaláztatás, hanem éppen ellenkezőleg felemeltetés.

Ennek ellenére vannak, akik elkívánczognak ebből a kötelekből. Előbb az Istentől való elidegenedés erősödik, majd utána a közösség elhagyása is. Vannak, akik távolba kalandoznak, vannak, akik helyben elszigetelődnek. A szerencsésebbek hasonló helyzetűek társaságához csapódnak, a szerencsétlenebbek elmagányosodnak. Nagyon nagy a felelősségünk: „Aki tehát azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék!” (1Kor 10,12) A gyülekezetek tagjainak halmozottan és hatványozottan nagy a feladatuk, hiszen minden innen indul el, nemcsak a jó, hanem a mérgezett folyamatok is. Hinnünk kell, hogy az „egymásnak és egymásért” gondolatnak meglevenítő szolgálata van, és ebben mindenkinek helye van. Krisztus munkaterápiája az építkezés, melynek élére áll, ugyanakkor bennünket is behív: „...akiben ti is együtt épültök Isten hajlékáva a Lélek által.” (Ef 2,22)

AZ ÉLŐ ÉS ÉLTETŐ GYÜLEKEZET ÉPÍT

Ebben a munkában fel kell fedezni, hogy a legnehezebb helyzetűnek is miként javul az állapota, és a közösség is hogyan érzékenyül irányában. Kölcsönhatások mindenkire néz-

ve. Az egymásrautaltság kölcsönhatása Krisztus felügyeletében biztonságot, otthontudatot hoz. Egyre erőteljesebb lesz annak tudata, hogy Isten dicsőségének építőivé lehetünk és egymás javát támogathatjuk. Ebben a csodában felfedezhető Isten keze, Aki kegyelmi ajándékokkal áldja a tagokat külön-külön, más és más mértékben, de mindig egymást ki-egészítő akarattal. A végeredmény olyan közösség, alkotó és szolgáló tagokkal, amelyben minden rendeltetésszerűen működik.

VASTAGODNAK A FELHŐK KORUNK ÉGBOLTJÁN

Apadó gyülekezetek, elszegényedő közösségek és igazságtalannak tűnő szélsőséges állapotok. Az idillt megtöri a kisebbségek és az elbizakodottság egymással szemben álló elkeseredett és kilátástalan küzdelme. Orvosolni kell. Ki kell mondanunk, hogy mélyülni látszik az egyházi szolgálatokon belül a látványosabb istentiszteleti formák és a látványtalanabbak közötti egyensúly eltolódása. Kevesebb elismerés jut a szórványmisszió terén vagy a hajléktalanok ápolásában. Több figyelem fordul egy látványos evangelizációs műsor szereplőire és szervezőire. Biztosan látványosabb egy központi gyülekezeti sokadalom, mint egy leányegyházközség temetőtakarítása. Apró feszültségek szétfeszítő erejét és elidegenítő hatását észlelnünk kell. A „nincs megoldás” tehetetlenségét Pál a következő, máig érvényes tanáccsal szünteti: „Isten szerkesztette így a testet egybe: az alacsonyabb rendűnek nagyobb tisztességet adva, hogy ne legyen meg hasonlóság a testben, hanem kölcsönösen gondoskodjanak egymásról a tagok...” (1Kor 12,24–25)

CSÚRY ISTVÁN

Erősíts meg bennünket!

Mennyei Édesatyánk!

Hatalmas Isten vagy, aki körülöleled az egész világot, s kezeden tartod mindannyiunk életét. Magasztalunk Téged azért a számunkra érthetetlen szeretetért, amivel nap mint nap felénk fordulsz, s amivel táplálsz szívünkben a reménység magját. Áldott legyen a Te neved mindörökké!

Hálával szólunk most hozzád. Köszönjük neked mindennapjainkat, azt a számtalan lehetőséget, amellyel percről percre megajándékozol minket. Boldogság számunkra, hogy esélyt kapunk a megszentelődés felé haladni; nem számít, hol vagyunk és kik vesznek körül, Szentlelkeddel biztatsz minket arra, hogy szeretetben egymás felé forduljunk. Hatalmas áldás, hogy kirendeled a világban lévő helyünket. Hálásak vagyunk a saját és az egymás iránti felelősségért, köszönjük, hogy nem hagysz minket magunkra. Igazi öröm számunkra a Te közösségedben létrejövő kapcsolódás.

Bocsásd meg nekünk, Urunk, hogy gyakran figyelmetlenek vagyunk. Nehéz nekünk folyton szem előtt tartani a Te legfőbb parancsodat, s ezért elcsúszunk. Hirtelen haragból és emberi gyarlóságból cselekszünk. Gyengék és esetlenek vagyunk, de szükségünk van a Te helyreigazító szavadra. Kegyelmezz nekünk, Istenünk, hiszen nyomorúság Nélkül az életünk, kusza összeviaskodás van az érzéseink s tetteink között. Csak Jézus Krisztusban van reménységünk, Ő a mi hitünk egyedüli támasza.

Kérünk, hogy erősíts meg bennünket. Adj kitartást a mindennapokban, a munkahelyünkön, a családi életünkben, az egyéni helyzetünkben. Emlékeztess minket a szeretetre, építs minket abban, hogy felelősséggel tudjunk megállni helyünkön. Tartozunk neked, Istenünk, a mi fogadalmainkkal, hiszen megmenttél a haláltól. Hadd járassunk színed előtt az élet világosságában! Szükségünk van a Te biztonságodra és a Te biztosságodra, kérjük, hogy lehessünk bölcsék annyira, hogy minden pillanatban, kérdésben, gondban és örömben is Téged keressünk elsőnek. A Te fiad nevéért, Jézus Krisztusért, hallgassd meg imádságunkat. Ámen.

SZILÁGYI ÁKOS

Krisztus követése kiváltság vagy teher?

A Bibliában Krisztus követése általában örömmel történik, megtiszteltetés az Úr nyomdokain járni, ma miért érzik mégis sokan (főleg a fiatalok) tehernek a Jézus követését? Miért vannak sokan úgy, mint a gazdag ifjú, hogy megszorodott szívvel távoznak el Jézustól? Talán az Isten szava lett gyengébb? Kötve hiszem, még akkor is, ha ma nem maga Jézus szól hozzánk, hanem csak gyarló szolgálói keresztül hangzik üzenet, vagy éppen az írott betűn át. Inkább az emberi szívek keményedtek meg.

Amikor Jézus e földön járt és megszólított embereket, hogy „kövess engem”, akkor azok örömmel követték, bár abban az időben még csak egy ismeretlen tanító volt. Gondoljunk csak Péterre, akit hajójáról hívott el emberhalásznak, vagy Lévire, akit a vámszedőasztal mellől szólított fel a követésére. Vagy ott van Nátánael, aki előbb zsörtölődve megy Filep hívására Jézushoz, de miután néhány szót vált vele, már így beszél: „Rabbi, te vagy az Isten Fia, te vagy az Izráel Királya!” (Jn 1,50) Voltak, akik Jézus hatalmának, erejének megtapasztalása után szertették volna követni Őt, mint például a gadarai megszállott, aki miután meggyógyult, Jézussal akart menni, de az Úr azt parancsolta, hogy maradjon, s mondja el az övéinek, mit tett vele az Isten.

ISTEN BARÁTAI

A Krisztus-követésnek is megvannak a nehézségei. A tanítványoknak is megvolt a Gecsemáné-kert és a nagypéntek is. Mózes is próbál eleinte kibúvókat keresni a küldetés alól, Jónás is ellenkező irányba indul el, s Jeremiás is panaszkodik: „Azt gondoltam: nem törődöm vele, nem szólok többé az ő nevében. De perzselő tűzzé vált szívemben, csontjaimba van rekesztve. Erőlködtem, hogy magamban tartsam, de nincs rajta hatalmam.” (Jer 20,9) Azonban néhány mondattal később már ezt vallja: „De az Úr velem van, mint egy erős vitéz.” (Jer 20,11) Való igaz, hogy a mi Urunk is így szólt: „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem!” (Mt 16,24) Azonban azoknak a tanítványoknak, akik követték Jézust, akár a megpróbáltatásokon keresztül is, az utolsó vacsorán ezt mondja az Úr: „Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja barátaiért. Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsolok nektek. Többé nem mondalak titeket szolgálóknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Titeket azonban barátainak mondalak, mert mindazt, amit hallottam az én Atyámtól, tudtul adtam nektek.” (Jn 15,13–15) Jézus a barátainak nevezi a tanítványokat! Mózesről azt olvassuk: „Az Úr pedig beszéle Mózesnek színről szí-

re, amint szokott ember szólani barátjával.” (2Móz 33,11). Micsoda megtiszteltetés Jézus barátjának lenni, Isten barátjának lenni. Nem akárkinek, Isten barátjának lenni! Mit meg nem adnál azért, hogy egy híres vagy egy hatalmas ember barátja legyél? Mit meg nem tesznek emberek, hogy egy közös képet posztolhassanak a világhálóra valamelyik celebbel, sportolóval, hírességgel? Akkor gondol csak bele, mit jelent Isten barátjának lenni!

MIT JELENT, HA JÉZUS A BARÁTUNK?

Pál apostol ezt így fogalmazza meg summásan: „Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai. Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: »Abbá, Atyám!« Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is: örökösei Istennek és örökös-társai Krisztusnak, ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk.” (Róm 8,14–17)

Egy ének imádságunk pedig így vall erről: „Ó, mily hű barátunk Jézus, minden bajban megsegít, / Mily jó elé imádságban vinni éltünk ügyeit. / Gyakran nyugtalan a lelkünk, tévesek az útjaink, / Mert nem vittük hő imában Isten elé dolgaink. Jönnek próbák, kísértések, nincsen örömszomló! / El ne csüggedj ily órában, lépj az Úr elé legott! / Ha legnagyobb az ínséged, van segítő, mit se félj! / Hozd az Úrhoz imádságban, bármi kínoz, higgy, remélj!”

ISTEN BARÁTJÁNAK LENNI FELELŐSSÉG

A felelősségre kellett Eszter királynét emlékeztetnie nagybátyjának, Márdokeusnak:

„Mert ha te most némán hallgatsz, a zsidók kaphatnak módot máshonnan a szabadulásra és menekülésre, te azonban családoddal együtt elpusztulsz. Ki tudja, nem éppen a mostani idők miatt jutottál-e királynői méltóságra?” (Esz 4,14) Végül Eszter királyné bölcsen döntött, kiállt népe, kiállt Istene mellett, s együtt örülhetett a megmenekült zsidókkal.

Isten mellett lenni öröm. Nemcsak megtiszteltetést jelent, hanem jelenti azt is, hogy a helyemen vagyok, mert Isten oda teremtette az embert maga mellé. Oda helyezte az Éden kertbe, ahol hűvös alkonyatkor együtt sétált az emberrel. Ezért mondja Augustinus: „Nyugtalan mindaddig a szívünk, míg meg nem nyugszik benned, Istenünk.” A zsoltáros pedig így vall erről: „Boldog ember az, aki az Urat féli, sok örömet talál parancsolataiban.” (Zsolt 112,1)

Mit mondjunk tehát? Krisztus követése teher vagy kiváltság? Úgy hiszem, mindkettő. Mert Krisztus nem fehér lovat és uralkodást ígért tanítványainak, hanem kereszt-hordozást és azt, hogy „aki naggyá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok, és aki közöttetek első akar lenni, az legyen a rabszolgátok. Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.” (Mt 20,26–28) Keresztyén életünk próbatételei közepette azonban arról se feledkezzünk meg, hogy mekkora megtiszteltetés Jézus tanítványának, sőt barátjának lenni. Ha azért szinte mindent megteszünk, hogy emberek által felkínált kiváltságokat, barátságokat elnyerjünk, akkor mennyivel értékesebb dolog Isten baráti, sőt családi körébe tartozni, s Isten országának örököse lenni! Gondoljunk el ezen!

Felelős apaként a családban

Apának lenni nem is olyan egyszerű feladat. Mielőtt apává válsz, olyan hihetetlen, izgalmas, bele sem tudsz igazán gondolni, milyen is lesz, aztán mikor már ott állsz, jön a két-ségbeesés: hogy is lehet ezt jól csinálni?

Ahogy nő a gyermek, nő ez az aggodás is: vajon jó apa vagyok, jól csinálom? Aztán egy váratlan pillanatban megkapod, hogy te vagy a világ legrosszabb apája. Pedig te mindent elkövetsz, hogy a legjobb légy! Ha több gyerek is van, még az a rettenetes ellentmondás is ott feszül, hogy az egyiknek még te vagy a szupersztár és a szerelem, a másiknak meg az, aki levágja a szárnyait. Szóval apának lenni igenis nehéz dolog!

És írni is nehéz róla! Sokszor elsütöttem a poént, hogy négy lánnyal kellene írnom egy kézikönyvet lányos apáknak. De biztosan nagyon nehéz lenne. Mert még az is erőt próbáló feladat sokszor, hogy apa légy, hát még felelős! Mennyire nehéz sokszor jelen lenni, ott lenni igazán abban a közösségben, amelynek nemcsak apja, de papja, pásztora, kapcsolattartója is kell légy egyszerre!

Mégis, ahhoz, hogy válaszolni tudjunk arra, mit is jelent apának lenni, nem annyira a saját tapasztalat adja meg a választ. A héten egy kedves barátommal beszélgettem, igazán mély volt minden pillanata a diskurzusunknak. Szeretem ezeket a beszélgetéseket, mert mindig imádsággal tudjuk zárni őket. Ez a beszélgetés indította el bennem ezt az írást is, és adta meg a választ.

APÁNAK LENNI AZT JELENTI... HOGY HAZAVÁROD ÉS ASZTALT TERÍTÉS

Igen, mint a (tékozló) fiú apja. Aki hazavárta a gyermekét. Azt a gyermeket, aki lehet, úgy érzi, nem méltó már arra, hogy a te gyermekednek hívják. Mégis hazajön. Hozzád jön haza. Nagyon fontos az, hogyan fogadjuk haza a gyermekeinket! Hogy leordítom a fejét? Hogy napokig nem szólok hozzá? Levégőnek nézem, átnézek rajta? Vagy?

Vagy asztalt teríték? Olyan meglepő ez ebben a példázatban: asztalt terít az apa. Azt hiszem, Bagdy Emőke mondta, hogy a férfit le kell ültetni, és enni kell adni neki. És amíg rá, addig kimegy belőle a feszültség. Nemcsak azért, mert tele lesz a hasa, hanem azért is, mert a rágás folyamata közben elrágódik a gondján-baján is, megrágja az asztali problémáit. Az apa tudta ezt: leülünk enni a gyermekkel. Meghívjuk a barátokat is. Levágjuk a féltve őrzött hízott borjút is. És asztalt terít a gyermekének. Azt a borjút, lehet, már eleve úgy nevelte. Hogy az majd a hazatérő gyermek ünnepi lakomáján lesz a főfogás. Mindenki más a pénzt látta benne, ő az örömet, a hazatérést.

Tudom, megkeresed neki a kenyeret, elmondjuk nekik sokszor. De azt a kenyeret nem elég megkeresni, elé tenni. Néha meg is kell kenni neki. Az apaságom egyik legnagyobb áldása számomra, hogy reggel uzsonnát készíthetek a gyermekeimnek. Nekem is úgy tette el mindig az én apám. És egyszer kihozta a szó, hogy már nagyapám is így tett. Mi ilyen uzsonnás apukák vagyunk. Én az uzsonnában mindig benne éreztem a szüleim gyöngédségét. Mindig finomabb volt az a szendvics, amit ők tettek el. Minden ízletesebb volt benne. Talán a gondoskodás fűszerezte meg olyan finomra. Én is ezt szeretném

adni az enyéimnek. És ha nem is leszek jobb vagy több azoknál, akik előtttem apák voltak, ha ezt meg tudom adni, ami nekem is megmaradt a gyermekkoromból, az már jó.

Ha hazajön a gyermeked, és úgy ér haza, mint a tékozló fiú, tanuld meg Jézus szavából: először fürdesd meg, öltöztess át, adj rá ékszert, aztán üljetek asztalhoz. Vagyis bocsáss meg neki, mosd ki abból, amiben van, nézz rá úgy, mint mikor még te öltöztetted, lásd értékesnek az életét. És ültess asztalhoz. Főzd meg, amit a legjobban szeret. Készíts neki uzsonnát. Hadd érezze, hogy te még mindig szereted. Hogy te annak ellenére szereted, hogy hol volt, mit tett, kivé lett. De szereted.

Fülembe cseng egy nagyon bölcs mondat; egy nagyon idős, hozzám nagyon közel álló személy panaszkodott a gyermekére, aztán egyszer visszakérdeztem: akkor mégis miért segíti? Azt mondta: Fiam, hát a kölyköm!

APÁNAK LENNI AZT JELENTI... A NAGYOBBIKAT IS ÉSZREVESZED A KAPUN KÍVÜL

Igen, mert a nagyobbik nem akart bemenni, amikor hazaért a mezőről. Mert őt végtelenül bosszantotta az öccse. És az apa itt sem kioktat, hanem elé megy, hívja, győzködi, elmondja, mit jelent az ő szeretete. Kimegy, mert az is a „kölyke”.

Hányszor nem értjük a gyermekünk haragját! Hányszor nem érezzük méltányosnak vagy arányosnak. De hogy mi van a lelkében, azt nem látjuk. Talán nem is érezzük. Sejtésünk lehet, elméleteink is lehetnek, de nem látunk a lelkébe.

És hányszor nem vesszük észre őket! Nem vesszük észre a gondjaikat, mert azt a gondot te már talán legyőzted, neked az már semmi. Neki azonban az a probléma az élete nagy kérdése. Ő épp most küzd meg vele. Értsd meg. Menj ki elé. Öleld át őt is. Hívd be.

APÁNAK LENNI AZT JELENTI... HOGY MEGMOSOD A LÁBÁT

A nagycsüörtök esti eseményre gondolok. Amikor Jézus mindent szépen elrendezett, ma így mondanánk: lemenedzselte az egész utolsó vacsorát. Elmondta, hova menjenek, kit keressenek, mit mondanak. Valószínű, pénzt is adott a hozzávalókra. Aztán mikor asztalhoz telepedtek, kiderült, valami azért elmaradt, a lábmosás. És sorra megmosta a tanítványai lábát. Nem az ő dolga lett volna, nem az ő feladata, mégis megtette. Nem húzta az orrát, nem prüszkölt, megtette szeretetből.

Nem az én dolgom! – hányszor halljuk a gyerekektől! Valószínű, a tanítványok is így voltak vele: nem az én dolgom a többiek lábát megmosni. És hányszor vagyunk így a gyermekeinkkel is, nem a te dolgod lenne, de megteszed. Mert érzed, hogy meg kell tenned! És lehet, ezzel többet adsz a másiknak, mint elképzelnéd. Nem akkor fogja megérteni. Nem, lehet, éveknek kell eltelnük, lehet, már nem is leszel. De mikor majd ugyanabba az élethelyzetbe jut, megérti. János evangéliumában olvassuk a lábmosás történetét. Azt mondják, ha nem volt jelen szolga, a legkisebbnek volt a feladata a lábmosás. És korban János volt a legfiatalabb tanítvány. Nem tette meg, de az élete során ráésmélt, Jézus helyette tette meg. Ezt is.

Megteszel olyat a gyermekedért, ami nem a te feladatod lenne? Biztos vagyok benne. Jól teszed. Ezt jelenti apának lenni. A mennyei Atya ugyanezt teszi.

Hol a helyem a gyülekezetben?

Kedves olvasó! Bízom abban, hogy aki olvassa a lapunkat, az templomba járó, gyülekezeti tag. Egy szerepkeresésre hívlak most, járjuk be együtt az utat. Gondolkodjunk együtt a gyülekezetben betöltött szerepünkről, és akár a többi emberről, akiknek nem fontos a gyülekezeti közösség, de köztünk élnek, köztük élünk.

A világban sokféle szerepet töltünk be egyazon időben. A nő egyszerre lehet feleség, munkatárs, anya (esetleg nagymama is már), testvér, gyermek, barát, nőszövetségi tag, netalán presbiter. A férfi ugyanabban az időben lehet férj, apa (esetleg nagypapa is már), munkatárs, testvér, gyermek, barát, esetleg presbiter.

Vajon hogy lehet mindezeknek a szerepeknek megfelelni, melyik a hangsúlyosabb? Ha dönteni kell, mi a szempont a döntéseinkben: túlórát vállalni a munkahelyen vagy több időt tölteni a családdal? Pihenni vagy részt venni gyülekezeti programokban? Elmentni a barátokkal vagy például meglátogatni a szülőket? Istentiszteletre menni vagy meghúzódni online térben? Elvinni a családtagokat vagy csak egyedül megélni a hitet?

Ha nekem kell fontossági sorrendet állítanom, mi az első vajon? Ha azt kérdezném, te ki vagy, mi az, ami először eszedbe jut: vállalkozó, családapa, presbiter, férj, Isten gyermeke?

ISTEN HÁTTÉRBE SZORUL

Gyülekezeti tagjainknak egy része szinte soha nem vesz részt az istentiszteleteken vagy bármilyen gyülekezeti eseményen. Minél nagyobb a gyülekezet, a passzív tagok aránya annál nagyobb. Minél nagyobb városban van a gyülekezet, annál inkább; még név szerint sem ismerik egymást a gyülekezeti tagok, és hajlandóság sincs arra, hogy ez változzon. Ahogy gyűrűznek be Nyugat-Európa liberális fuvallatai közénk, úgy kerül Isten egyre hátrább az életünkben és veszi át a helyét a sok pénzért való sóvárgás és az anyagi központú gondolkodás.

Ezenkívül: minél fiatalabb valaki, annál kevésbé találja meg a helyét a gyülekezetben, vagy annál kevésbé keresi egyáltalán. Konfirmációig esetleg látjuk a fiataalt, utána évtizedekig mintha a föld nyelné el az embereket.

Isten egy gyönyörű világot teremtett, amelybe belehelyezett minket. Ajándékként kaptuk a Földet, a maga összes kincsével, a maga állatvilágával, növényvilágával. Csak őrizni kell és gondozni. Isten megteremtette a világot a maga törvényszerűségeivel, éghajlatával, vizeivel együtt. Nem azért hozta létre, hogy tönkretegyük, hanem hogy jó gazdái legyünk, kifejezzük a hálánkat, és szeressük a mi teremtető Urunkat.

Mivel mindezt nem tudta vagy nem akarta az ember megtenni, Jézus eljött, hogy helyrehozza az Istennel való kapcsolatban azt, amit az ember elrontott. Nem kímélte az életét sem, hogy kibékítsen Urunkkal, hanem vállalta a kereszthalált. Míg köztünk volt, minden tudását átadta, szeretetével és isteni erejéből gyógyított, halottakat támasztott fel, csodákat tett, hogy meglássuk benne Isten erejét, hatalmát, és lássuk meg, hogy a csodái ma is nap mint nap ott vannak az életünkben.

AZ EMBER TRAGÉDIÁJA

A gyülekezetek, amelyeket az első keresztyének megalapítottak a tanítványok vezetésével, ma is megvannak, sőt gyarapodtak. Ezek lehetőségek a számunkra, hogy az Istennel való kapcsolatunkat ápoljuk, tanuljuk a hitet és a szerinte való életet.

Az ember pedig a maga elgondolásai miatt folyamatosan lázad. Nem lenne gond, ha csak a rossz dolgok ellen lázadnánk, hiszen fontos javítani azt, ami elromlott. De mi nemcsak a rossz dolgok ellen lázadunk, hanem nagyon sokszor a jók ellen is. Nagyon sokszor csak utólag látjuk az életünkben visszanézve, hogy mi az a jó, amit a lázadásainkkal vagy érdektelenségünkkel tönkretettünk. Az ember nagyon sokszor nosztalgiazik, hogy milyen jó volt régen, vagy mennyivel jobb volt minden korábban, mint most. De megőrizni a jót akkor, amikor azt megkapja, sokszor képtelen. Ha valami jó, azt tönkreteszi, és utólag sajnálkozik, hogy „milyen jó is volt akkor”. Mintha ez lenne az ember valódi tragédiája.

KERESSÜK A HELYÜNK?

De térjünk vissza az eredeti témánkhoz, mégpedig oda, hogy megtaláljuk-e a helyünket a gyülekezetben, vagy keressük-e egyáltalán a helyünket benne.

A gyülekezet egy lelki ház, egy lelkekből fennálló „épület”, amely nem téglából épült, hanem emberi sorsokból, életekből; létének a célja egymás segítése, az, hogy együtt közelebb kerüljünk Istenhez, amikor szolgálatot végzünk benne, amikor egymás hite által épülünk. Valójában az isteni rendet teljesítjük be, amikor gyülekezeti közösségben vagyunk és hálát adunk Istennek a tőle kapott ajándékokért.

Miközben a mindennapi szerepeinknek próbálunk eleget tenni, amikor igyekszünk az élet minden területén helytállni, vajon a keresztyén mivoltunk hányadik helyet foglalja el ezekben a hétköznapi napokban és ünnepnapokban? Miről mondunk le azért, hogy például vasárnap eljussunk istentiszteletre, vagy ha el is megyünk, megfogjuk-e a gyermekünk kezét és elvisszük-e őt is? Ugyanis a keresztyénségünk, a hitünk nem az életünkre rákent máz kellene hogy legyen, ami az utolsó helyen szerepel, és amikor már tényleg nincs más program, akkor talán Istennek is adok az időmből, hanem át kellene hasssa a hétköznapiakat.

A hívő embernek a hite áthatja a hétköznapijait. A hit nem egy segélykiáltás Istenhez, ha már süllyedek, hanem egy életforma. Ha hívő ember vagyok, az vagyok a munkahelyemen, az vagyok a családomban, a barátaim között, amikor egyedül vagyok, és akkor is, amikor imádkozom otthon vagy a gyülekezeti közösségben.

Hogy megtalálom-e a helyemet a gyülekezetben és milyen szerepeket töltök be, vagy milyen szerepet tölt be az életemben, annak nem attól kell függenie, hogy ez mennyire éri meg nekem, hanem attól, hogy mennyire érzem magam közel az Istenhez és a vele való imaközösségben milyen feladatokat kapok tőle az emberek közötti szolgálatban. Isten segítsen mindenkit, hogy megtalálja a helyét és a dolgát a gyülekezeti közösségekben!

Hogyan gyászoljuk elhunyt szeretteinket?

Minden ember életén egy nagy úr támad, amikor elveszít valakit, akit nagyon szeretett. De ezt Jézus kitöltheti. Az egyik lábam alól kiszaladt a talaj, mégsem esem össze, mert átmenetileg a másikra támaszkodom még inkább, és az megtart.

A GYÁSZ NÉHA NEHÉZ TEHER

A Biblia három olyan dolgot említ, ami a hívő embernek nemcsak elviselhetővé teszi, hanem meg is könnyíti a gyászt.

Az egyik, hogy ha az, aki elment, az Úr Jézus tanítványa volt, akkor neki most sokkal jobb. Akkor is szabad sírni, de tudjuk, hogy magunkat siratjuk, nem őt. Ő jól van. Pál apostol azt írja a filippiekhez írt levelében: „*vágyódom elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb mindennél.*” (Fil 1,23)

A másik az, hogy Isten a benne hívőket előre megvigasztalja. A korinthusiakhoz írt második levélben olvasunk egy mondatot, amit Pál apostol iszonyatos szenvedések és veszteségek között írt le. Ez így hangzik: „*tele vagyok vigasztalódással, minden nyomorúságunk ellenére csordultig vagyok örömmel.*” (2Kor 7,4) Tele vagyok vigasztalódással... ez azt jelenti, hogy Isten előre megvigasztalja a benne hívőket. A hívő ember nem a hirtelen támadt gyászában kapkod egy kis vigasz után, hanem Isten előre megtölti a szívünket vigasztalódással, hogy amikor arra szükség lesz, ott legyen készen a Krisztusban megtalált vigasztalás, reménység és békesség.

A harmadik, ami erőt ad a gyászban, hogy hívő emberként sohasem úgy kapcsolódunk azokhoz, akiket nagyon szeretünk ezen a földön, hogy az az illető lesz a mindenünk. Képpel kifejezve, nem mind a két lábunkkal az emberi kapcsolatokon állunk, hanem hívő emberként az egyik lábunkat megvetettük egyszer s mindenkorra a Krisztussal való közösségen. Amikor a másik lábunk alól kihúzzák a talajt, mert a halál elszakít valakit tőlünk, nem esünk össze, hanem annál inkább rátámaszkodunk arra a lábunkra, amelyik alatt biztos a talaj, amit soha nem húznak ki, mert Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.

ISTENTŐL KAPTUNK MINDENT

A Szentírás azt tanítja, hogy semmi sem az enyém, mindent ő ajándékozott nekem. Rám bízta egy időre ezeket a kincseket: vigyázzak rájuk, kamatoztassam őket, és egyszer majd számoljak el velük neki. Mindenem az övé: az életem, az egészségem, a képességeim, a testem, a lelkem, az otthonom. A szüleim, akiket nem én választottam. A feleségem és a gyermekeim, akiket tőle kaptam ajándékba. Övé a fizetésem, az időm, az erőm, egyszóval mindenem az övé. Egyelőre most én haszná-

lom, mert ideadta nekem. De az ő tulajdona, és egyszer majd visszaadom neki. Nem jelent az tragédiát, hogy visszaadom.

Hűtlen sáfár lennék, meglopnám Istent, ha kisajátítanám magamnak azt, ami nem az enyém. Ezért nem helyes az, ha bárkihez, bármihez görcsösen ragaszkodunk. Mindig megvan az értelme annak, hogy Isten miért bíz ránk valamit, vagy miért veszi vissza tőlünk. Mi ennek az értelmét nem mindig fogjuk föl azonnal. Sőt, van, amit majd csak odaát értünk meg. De bizonyos vagyok abban, hogy nem értelmetlen az, ami számunkra érthetetlen. Sokszor éppen azért vesz el tőlünk valamit Isten, hogy még értékesebbet adjon a helyébe.

Van, amit ha elfogadunk, azt soha nem veszi vissza tőlünk: ő maga, az ő szeretete. Aki egyszer Isten szeretetét elfogadta, akinek üdvössége, új élete van őbenne, azt ő soha nem veszi vissza. Azt valaki más akarja elvenni tőlünk: az ördög. Éppen ezért Istenhez, az ő szeretetéhez minden körülmények között ragaszkodnunk kell. Ennek mindennél fontosabbnak kell lennie a számunkra, hogy ezt, a vele való közösséget el ne veszítsük. Ha valakinek a szívében Isten szeretete, az örök élet bizonyossága ott van, azt az embert végzetes veszteség már nem érheti. Az az ember eljut oda, amit Luther Márton szép énekének a szavaival így szoktunk énekelni: „*Gyermekeket, nőket, testvéreket, hírt és jólétet elvihet, benyelhet a föld gonoszsága, de megmarad Isten országa!*” (M.R.É. 254.)

Aki ezt a legfőbb jót, Isten országát a Krisztusba vetett hit által megnyerte, az fog tudni bővítködni és szűkölködni. Az ilyen ember tud elfogadni és elengedni. Tud örülni mindannak, amit Istentől kapott, amíg nála van, és ki tud engedni a kezéből bármit, amit Isten visszakér tőle. Csak aki ilyen tisztán látja a dolgokat, az képes arra, amire Jób, hogy amikor mindenét elveszítette, képes legyen kimondani: „*Az Úr adta, az Úr vette el, áldott legyen az Úr neve!*” (Jób 1,21)

HOGYAN GYÁSZOL ISTEN GYERMEKE?

A hívő ember nem hisztériázik, de nem is áll oda a ravatal mellé tettetett mosollyal, mint-ha nem vérezne a szíve. Ő is sír, ha fáj neki

a veszteség. Csak másképpen sír. Ezért írja Pál apostol a thesszalonikai hívőknek: „*Nem szeretnénk, testvéreink, ha... szomorkodnátok, mint a többiek, akiknek nincs reménységük.*” (1Thessz 4,13) Mi is bánkódunk, nekünk is hiányzik, ha Isten valakit elszólít mellőlünk. De úgy, mint akiknek van reménységük. Bízunk abban az Úrban, akiben eddig még soha nem csalódtunk.

Ezért nem építünk neki vagyont érő kriptát, nem állítunk drága síremléket, hanem ha az egyszerű sírkőre valamit írunk, az nem a halottat magasztaló rigmus, hanem ige, ami Istent dicsőíti, és vigasztalja, erősíti azokat, akik arra járva elolvassák.

A hívő ember rendben tartja elhunyt szerettei sírját, de nem jár ki naponta „hozzájuk”. Nem nekik önti ki a szíve bánatát, hanem Istennek, aki felelni is tud a kérdésére, és aki vigasztalást tud adni Szentlelke által. Ha szóba jönnek elhunyt szeretteink, Isten iránti hálával emlékezünk rájuk, de nem beszélgetünk velük. Elengedjük őket.

Igazán, végzetesen és véglegesen nem azok szakadnak el egymástól, akik az Úrban voltak, de egyiküket előbb hazahívta az Úr, és a másik itt maradt, hanem azok, akik közül az egyik az Úré volt, a másik nem. Azoknak végleges elválást jelent a halál. Éppen ezért nem lehet fontosabb feladatunk, mint az Úrhoz hívni azokat, akiket szeretünk, mégpedig addig, amíg élnek.

Előbb saját magunk lelki halálát vegyük nagyon komolyan, hogy megtérjünk és üdvösséget nyerjünk addig, amíg lehet. Majd vegyük komolyan, hogy életre jussanak azok is, akiket szeretünk. Most ajándékozunk nekik Bibliát, ne a koporsójukba tegyük bele. Most imádkozzunk értük, még a haláluk előtt. Most látogassuk meg őket gyakrabban, és most vigyünk nekik virágot, amíg még megtehetjük. Most legyen nekünk fontos, hogy majd boldogok legyenek az örökkévalóságban. „*Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg.*” (Jel 14,13) De csak azok halnak meg az Úrban, akik az Úrban élnek.

Póti Eduárd: Isten a lehetőségeket azért

Ha tudjuk, honnan jöttünk, miért vagyunk itt, és képesek vagyunk ősünk hibáit nem megismételni, akkor máris jobb esélyekkel indulunk a megmaradásunkért folytatott küzdelemben, mondja Póti Eduárd történelemtanár, a Szatmárnémeti Református Gimnázium igazgatója, aki pedagógusként tért vissza egykori iskolájába, nyolcadik éve pedig igazgatója is az intézménynek.

– Szatmáriakkal beszélgetve sokszor szóba hozzák a helyi református gimnáziumot, amiből kitűnik, hogy ez az iskola sokak szívügye. Miért jó refisnek lenni?

– Mit is válaszolhat erre egy olyan ember, aki életének több mint felét a refiben töltötte? Ha jól utánagondolok, alig néhány hónapja töltöttem csak be a negyvenet, és mégis: a jelenlegi a huszonkettedik évem a Szatmárnémeti Református Gimnázium falai között. Itt voltam diák, itt tettem meg az első lépéseket a felnőtté válás útján, egyetemi éveim után itt váltam kezdő tanárból igazi pedagógussá, és ugyanitt csiszolhatja immár nyolcadik éve Isten az igazgatói-menedzseri képességeim is. Számomra tehát a szatmári refi igazi otthon. Így pont annyira jó és természetes refisnek lenni, mint levegőt venni, mint egy falat kenyér, amikor éhes vagyok, vagy egy korty víz, ha szomjazom. Másként fogalmazva: ha valamit szeretünk, és az egyben elválaszthatatlan része is az életünknek, akkor ahhoz nagyon tudunk ám ragaszkodni, és soha fel sem merül a kérdés, hogy jó-e, és ha igen, miért jó. Hála Istennek, valóban sokak szívügye a Szatmárnémeti Református Gimnázium. Mindent egybevetve, szerintem a szatmárnémeti refi különleges intézmény, refisnek lenni pedig különleges kaland vagy utazás, amelyben a közösség minden tagjának megvan a maga helye és szerepe. Ez pedig, ugye, nem lehet rossz?

– Mi az a plusz, amit manapság egy református iskola nyújtani tud diáknak, szülőknek, tanárnak, egy Istentől, egyháztól, erkőlctől távolodó világkorszakban élve? Avagy milyen tartalom van a „Békesség Istentől!” köszönésen túl?

– Napjaink furcsa világa annyi kihívást teremt a Krisztussal járók életében is, hogy bőven akad feladata és küldetése minden református iskolának. Valósággal dúskálunk az ilyen jellegű feladatokban. Ezért úgy érzem, hogy most nem az a legfontosabb, hogy a „Békesség Istentől!” köszönésen túl bármilyen tartalmat nyújtsunk közösségünk tagjainak, hanem sokkal inkább az, hogy a „Békesség Istentől!”-t töltsük fel tartalommal, hogy annak súlya, illetve látható és érezhető realitása legyen. Mert ebben a világban talán épp azzal küszködünk leginkább, hogy nincs

békességünk sem Istenben, sem másban. Természetesen a szatmári refit is kötik az oktatási törvényben és a Nemzeti alaptantervben megfogalmazott célok, de ezeken túl, ha néha hibázva és botladozva is, a következő „plusz”-okat igyekszünk megteremteni közösségünkben. Biztonság: hogy diákként egy olyan megértő, befogadó és elfogadó közösségnek lehess a tagja, amelyben jól és otthonosan érzed magad. Ahol érzed, hogy te is értékes tagja vagy a csapatnak, ahol félelem nélkül megélheted minden örömid és bánatod, ahol tanáraid meghallgatnak és mentorálnak, mert nem statisztikai adatként tekintenek rád, ahol az iskolalelkésszel és az iskolai tanácsadóval azt is meg tudod beszélni, amit másokkal nem tudsz, vagy nem mersz. Biztonság, hogy szülőként értsd és érezd, hogy nem ellened dolgozunk, hanem partnerek vagyunk a gyermeknevelés kihívásaiban, és bátran ránk bízhatod gyermeked délelőtti-jét, mert tudod, hogy a lehető legjobb helyen van. Erős gyökerek: mert nagyon fontos ugyan, hogy felzárkózzunk a huszonegyedik század elvárásaihoz, de nem tagadhatjuk meg közel ötszáz éves hagyományainkat sem. Ha identitásunk alapját nem elődeink ismerete és tisztelete, nem hagyományaink értékelése és megtartása, nem a hitünkbelől fakadó örök érvényű erkölcsi normákhoz való ragaszkodás határozza meg, akkor nehezen tudunk olyan erős jellemet formálni, amely segít bennünket a korszak kihívásaival és csábításaival szemben. Keresztény pedagógia: amelynek az az alapvetése, hogy minden gyermek Isten ajándéka, akit hosszabb-rövidebb időre ránk bízott az Úr. Az útja pedig a krisztusi szereteté. Úgy gondoljuk, hogy nem az a feladatunk, hogy vezessük ezeket a fi-

atalokat, hanem ehelyett kézen fogjuk őket, és amíg tehetjük, kísérjük őket azon az úton, amit Isten rendelt el nekik.

– Önnek, a mindennapok terheihöz, kihívásaihoz, milyen alapot nyújt a hit?

– Azt hiszem, épp olyat, mint minden más embernek. Meggyőződése, hogy a hitre való képesség teszi különlegessé az embert, sőt, emberré az embert. Nézetem szerint nem létezik hitetlen ember, mert minden ember számára a hit ad értelmet az életnek. Az már más kérdés, hogy nem minden ember hisz Istenben. Őket szoktuk – szerintem tévesen – hitetlennek nevezni. Ha tehát nem Istenben hiszek, az Ő helyét valaki vagy valami más fogja elfoglalni: a nő vagy a férfi, a pénz, a hatalom, az alkohol vagy más drogok, esetleg az önmegvalósítás jegyében saját magam is erre a piedesztálra állíthatom. Hosszan lehetne sorolni, mennyi mindenben tudunk hinni. Hiszem, hogy a terheket és kihívásokat sem véletlenül kapjuk életünkbe, hanem azért, mert Isten ezeken keresztül szeretne valami újat megmutatni vagy megtanítani nekünk. Ezért úgy gondolom, hogy megoldhatatlan problémák valójában nem léteznek, csak olyan problémáink vannak, amelyeket még nem tudunk megoldani. Természetesen minden tőlem telhetőt megteszek, amikor terhekké vagy kihívásokká küszködöm, de sosem felejték el felnézni az égi madarakra. Máskor pedig Jeremiással együtt vallom, hogy szeret az Úr, azért nincs még végünk, és kegyelme minden nap megújul a mi életünkben.

– Nagy áldás, amikor az ember egy kis időre az asztalon hagyhatja a határidőnapló-

adja az életünkbe, hogy éljünk velük

ját és vasárnaponként egyszerű igehallgatóként beülhet a templom padjába. Önnek hol van ez a lelki otthona?

– Lassan három esztendeje lesz annak, hogy a Szatmár-Németi Református Egyház-község gyülekezeti tagjává váltam, és nagy örömmel veszek részt az istentiszteleti alkalmon, amikor csak lehetőségem adódik rá. Minden olyan helyet, ahol hitelesen prédikálják a Krisztust, lelki otthonomnak tartok.

– Lépünk tovább. Hogyan került az életbe a történelem?

– Ha hinnék a véletlenekben, akkor azt mondanám: ez bizony a véletlen műve. Érettségiig nem sokat gondolkodtam a történelem tudományán, mert lelkész szerettem volna lenni, mióta az eszemet tudom. Aztán a teológiai felvételi után szembesültem azaz, hogy az akkor nyújtott teljesítményem bizony nem lesz elegendő ahhoz, hogy felvegyenek. Döntenem kellett hát a „hogyan tovább”-ot illetően. Akkor – talán életemben először – úgy döntöttem, hogy az Úrra bízom a dolgot, mutassa meg, mit szánt nekem valójában. És, ahogy mondani szokás: a többi már történelem.

– Melyik az a történelmi korszak, amivel, ha egy időgép lehetőséget nyújtana rá, a valóságban is szívesen megismerkedne?

– Azt hiszem, szívesen eltölténék egy rövidebb időt a késő vaskori Közel-Keleten, hogy közelebbről is megtapasztalhassem azokat az életkörülményeket, amelyek közé Jézus is megszületett. De tényleg csak rövid látogatást szeretnék, mert meggyőződése, hogy a mai modern ember minden más történelmi korban életképtelen lenne, és nem húzná sokáig.

– Szívügye a történelmi ismeretterjesztés. Előadásokat tart, cikkeket ír. Milyen cél vezet? Milyen üzenettel bír ma a történelem, a múlt?

– Egy ókori – és kellő mértékben elcsépelet – görög mondás úgy tartja, hogy a történelem az élet tanítómestere. A történelmi jártasság viszont nem tesz senkit életvezetési tanácsadóvá. De nagyon fontosnak tartom, hogy közösségeink képesek legyenek felidézni és áthagyományozni a sorsfordító eseményeket és azokat a személyeket, akik közrejátszottak azok bekövetkeztében. A történelem nem csak a szép dolgokról szól, hanem nagyon gyakran a rossz döntéseket, hibákat és azok következményét is bemutatja. Ha tudjuk, honnan jöttünk, miért vagyunk itt, és képesek vagyunk őseink hibáit nem megismételni, akkor máris jobb esélyekkel indulunk a megmaradásunkért folytatott küzdelemben.

– Mit tapasztal, a mai influenszer-követő, online térben mozgó világban vannak-e még történelmi kedvenceink? Akár egy népszerű filmsorozat figyelemfelkeltő segítségével, mint most a Hunyadi...

– Természetesen vannak, sőt, talán több is, mint bármelyik másik korban. Csak anynyi a gondom ezzel, hogy nem tudom, mennyire helyénvaló pusztán azért kedvencként tisztelni történelmi személyiségeket, mert egy influenszer azt mondta, hogy ez a helyes. Nagyon jó, ha van, aki felhívja a figyelmünket egy-egy becsülendő ősről és annak tetteire egy blogbejegyzésben, egy rövid videóban vagy akár egy tévésorozatban. De ez csak a kiindulópont kellene hogy legyen egy esetleges kutatásban, a mélyebb megismerésben, mielőtt még kedvencemmé vagy példaképpé

léptetném elő az illetőt. A felszínes tudásnak és a történelmi pontatlanságnak ugyanis megvan az a veszélye, hogy az ember épp a lényeget érti félre. Az pedig kár.

– Emlékszem egy Cseh Tamással folytatott beszélgetésemre: elmondta, hogy mikor Váradon járt, az Adyhoz köthető épületeket kereste. Ön, amikor a képzeletében vagy akár a valóságban is Szatmáron barangol, mely épületekre csodálkozik rá újra és újra?

– Mint szinte minden szatmárnémetinek, nekem is a régi központ és környéke a kedvencem. Igaz, a város épített öröksége alig 200-250 évre tud visszavezetni a letűnt korokba, mert még a tizenkilencedik században is jobbra fából, vályogból és paticsból építkeztek, s a várost hét alkalommal is tűzvész pusztította. Ennek ellenére szeretek barangolni, szemlélődni és fényképezni is, mert minden kicsi részlet képes meséket mondani. Ezekből a mesékből pedig magam is szeretek

továbbadni olyankor, amikor városnéző séta vezetésére kérnek fel az idelátogató vendégek.

– Azt mesélték Önről, hogy elkötelezett íjász. Ez a hagyományőrző tevékenység hogyan jelent meg az életében?

– Röviden úgy tudnám megfogalmazni, hogy úgy jelent meg az íjászat az életemben, mint egy mentőöv. Életem egyik legnehezebb szakaszában adódott a lehetőség, és élni szerettem volna vele. Mert komolyan hiszem, hogy Isten a lehetőségeket azért adja az életünkbe, hogy éljünk velük. Nem is tudom szavakba önteni azt az érzést, amit akkor éltem át, amikor első íjamat felajzottam. Egyébként utólag ebből is csodaszép történet született: sok kíváncsi embert vonzott magányos tevékenységem, és ebből a sok kíváncsi emberből egy olyan baráti társaság kovacsolódott, akikkel nagyon jó együtt íjászcodni, és akikért mai napig hálás vagyok Istennek.

– Imahetünkre érkező lelkész házaspárokkal beszélgetve kiderült, hogy mennyire meg vagyunk fáradva és mennyire nehéz megállni, megpihenni a mindennapok teherhordozásában. Ön hogyan pihen?

– Amikor lehetőségem van rá, akkor gyorsan és sokat. *(nevet)* De viccet félretéve, igyekszem úgy beosztani a napjaim, hogy azokban ne csak a feladatok és a munka legyenek. Szükségem van arra a néhány órára, amit Istennel, önmagammal, kicsiny családommal és a hozzám közel állókkal tölthetek. Mert ezek azok a dolgok, amik pihentetnek és frissen tartják a lelkem. Ha pedig a lélek kipihent és boldog, akkor azt valamilyen mértékben a test is követni tudja. A többi pedig már csak alvás kérdése. Mindennek rendelt ideje van, mondja Krisztus. Biztos vagyok benne, hogy a „minden”-be a pihenést is beleértette, mert pihent tanítványokra, vezetőkre és lelkészekre van szüksége Istennek ahhoz, hogy a munkát jól végezzék.

– Miért adott hálát legutóbb?

– Ebben a pillanatban azért, hogy megszthattam mindezt a Harangszó olvasóival. A többi pedig nem tartom számon, nem vezetek lajstromot róla. Úgy hiszem, hogy a mi Urunk szeretetének legnagyobb bizonyítéka az, hogy életet ajándékozott nekünk, és meg is tartott eddig benne. Sok mindent kértem már Tőle, de ezt nem. Az életet úgy kaptam. Emiatt igyekszem úgy élni minden hibámmal és vétkeimmel együtt, hogy az életem hálával tele válasz legyen Isten szeretetére. Nem leszek ebben sem – ahogy semmiben sem – tökéletes. De azt biztosan tudom, hogy veszíteni emiatt nem veszítek semmit. Sőt, talán mások is nyernek vele.

A legfontosabb dolog kérni Isten Szentlelkét

Gellén Sándor Károly, a Nagybányai Református Egyházmegye esperese és az Avasújvárosi Református Egyházközség lelkipásztora tisztán, de mégis fennköltén beszélt arról az életéről és szolgálatról, amit Isten bízott reá. A lelkipásztori felelősségvállalásról így vall: „A legnehezebb, hogy nemcsak azokért a döntéseimért kell felelősséget vállalnom, amik az egyéni életemet befolyásolják, hanem olyan dolgokért is felelősséggel tartozom, amik az elkövetkező évekre, évtizedekre is meghatározzák annak a közösségnek, falunak, egyházközségnek, egyházmegyének a jövőjét, melynek vezetésére rövid időre megbízatást kaptam.”

– Hány éve szolgálsz, és mi készítetett arra, hogy a lelkipásztori szolgálatot válaszd?

– Idén szeptemberben lesz harminc éve, hogy elkezdtem a szolgálatot. Gyermekkoromban nagyon szerettem vallásórákra járni. Akkor még csak gyülekezeti vallásórákat tarthattak, de a szokványos szombati foglalkozáson kívül vasárnap reggel 9 és 10 óra között vasárnapi gyermek-istentiszteletet is tartott az akkori lelkész, Orosz Árpád lelkipásztor. Ő csodálatos pedagógiai vénával volt megáldva. Ha látott valakiben valami iránt hajlandóságot, azt kiaknáta, bátorította, hogy fejlessze, kamatoztassa Istentől kapott talentumát. Így lettem tagja ötödikes diákként a gyülekezet ifjúsági énekkarának is. Egyik vallásórán arra kért a lelkész, hogy olvassam fel a Máté evangéliuma 6. rész 1–4. verseit. Ezt követően megemlítette édesapámnak, hogy jó lenne, ha a lelkészi pályát választanám. Ezt tartom az első külső elhívásomnak. Miután lekonfirmáltam, meghívást kaptam az ekkor már nyugdíjas lelkésztől, hogy csatlakozzam a gyülekezet felnőtt vegyes karához, melynek ő volt a karvezetője. Az énekkar fennállásának 100. évét készültek megünnepelni, és szükségük volt új tagokra. Itt találkoztam a gyülekezet „nagy öregeivel”, akik maguk is bátorítottak, hogy válasszam a lelkészi pályát. Az 1988-as sikertelen felvételi után, 16 hónapi sorkatonai szolgálatból leszerelve, elkezdtem készülni az 1990-es felvételre. Csodálatos érzés volt megtapasztalni a környezetemben élők segítségét: szüleim, gyülekezeti lelkipásztorom és az énekkar tagjainak a támogatását. Hiszem, hogy nemcsak támogattak, hanem imádságaikban is hordoztak. Kérdezhetné e sorok olvasója: de hol van az Isteni elhívás, megerősítés? Egyik esti imádságomban azzal az önző kéréssel fordultam Istenhez, hogy „súgja meg” legalább az egyik új- vagy öszövet-ségi bibliai tételt, amit a felvételin kaphatok. Milyen önző is az ember. Álmomban Jézus főpapi imádságát kérdezte ki egy számomra ismeretlen személy. Le is ültem és megtanultam kívülről Jézus főpapi imádságát. Isteni megerősítésnek tartottam ezt az álmot. És az 1990-es felvételin az egyik írásbeli tétel a Já-

nos evangéliuma 17. része volt, Jézus főpapi imádsága. Ebben isteni jelt láttam.

– A felelősség vállalása a lelkipásztori munka elengedhetetlen feltétele. Nem nehéz folyton így szolgálni?

– Ha az ember olyanokért vállal felelősséget, akiket szeret, az már nem felelősségvállalás, hanem örömteli szolgálat. A legnehezebb, hogy nemcsak azokért a döntéseimért kell felelősséget vállalnom, amik az egyéni életemet befolyásolják, hanem olyan dolgokért is felelősséggel tartozom, amik az elkövetkező évekre, évtizedekre is meghatározzák annak a közösségnek, falunak, egyházközségnek, egyházmegyének a jövőjét, melynek vezetésére rövid időre megbízatást kaptam. Mert mi az a harminc-negyven esztendő, amit egy lelkész egy gyülekezetben szolgál? Semmi az örökkévalóságához mérten. Ezért nagyon fontos ma is, hogy olyan segítőkre találjunk, akikkel megbeszélhetünk minden aprónak és nagynak tűnő kérdést. Az első és legfontosabb dolog kérni Isten Szentlelkét, hogy adjon bölcsességet egyéni és testületi döntéseinkben. Nehéz jó döntéseket hozni, de jó, hogy Istentől ígéretet nyertünk: én veled leszek, soha el nem hagyalak. Ez által lesz a terhesnek tűnő felelősségvállalás gyönyörűséggé.

– A szolgálati idő alatt sok minden változott. Könnyű-e a változásokkal haladni?

– Igen, az elmúlt három évtizedben nagyon sok minden változott az egyházban. Sok minden jó és sok minden rossz irányba. Nem gondolom, hogy olyan nagymértékű változás

állt be az egyházi szolgálatokban, hogy ne lehetne tartani vele a lépést, inkább azt gondolom, hogy olyan kihívásokkal találjuk szembe magunkat, amikre a 90-es évek közepén még gondolni sem mertünk. Teljes egészében megváltozott a gyülekezeti tagok gondolkodása, viszonyulása az egyházhoz. Az, ami természetes volt 25-30 éve, ma már nem magától értetődő. Úgy érzem sokszor magam, mint Pál apostol Athénban, aki a sokistenhit világában próbálta megszólaltatni a feltámadás ígését. Eljutottunk oda, hogy az egyházat sokan lelki szolgálatónak tartják, aki árulja a portékáját, hirdeti az evangéliumot, vigasztal, lelkigondozói feladatokat végez, és az emberek igénybe veszik szolgáltatásait. Ez az, amihez nehéz hozzászokni, pontosabban ezen kell változtatni. Ezen kihívás előtt állunk. Nem mondom azt, hogy istentelenné lettek az emberek, csak azt, hogy elhidegültek Istentől. Lehet ennek oka egy téves istenkép, csalódás, reményvesztettség vagy éppen az anyagi jólét, amiben élünk ma.

– Húsvét és pünkösd között mit üzensz a Harangszó olvasótáborának?

– A korinthusi levél egyik versének parafrazálásán keresztül fogalmazom meg üzenetemet: aki csak ebben az életben reménykedik a Krisztusban, minden embernél nyomorultabb. Péter levelével pedig bátorítok minden hívőt: „Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki az Ő nagy irgalmassága szerint újonnan szült élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által.” (1Pt 1,3)

Sámgár, aki nem volt lusta

Úgy emlékszem, egyik írásomban utaltam már arra, hogy véleményem szerint a teremtet világ talán leglustább teremtménye maga az ember. Szeretünk lustálkodni, akár henyélni is, mert hát ugye „pihenni” mindenkinek kell, sőt, azért sem szoktunk megharagudni, ha valaki más végzi el helyettünk a feladatainkat.

Leszögezném, még mielőtt valaki másként gondolná: nincs szándékomban dörgedelmes ítéletet mondani a lustaság fölött. Hisz én magam is úgy vagyok ezzel, hogy bizony nem bánnám, ha valaki más végezné el néhány feladatom. Sőt, ha jobban belegondolunk, természetes lustaságunk eredménye a modern technológia és az orvostudomány is. Azért találtuk fel és fejlesztettük a mai szintre ezeket, hogy a lehető legkényelmesebb és leghosszabb életet élhessük. Szóval lehet, hogy van ennek valami jó oldala is.

Viszont az sem áll szándékomban, hogy helyesnek gondoljam vagy mondjam az emberi lustaságot. A magamét sem szeretem – pedig néha engedek neki. Sőt, társadalmi normáink sem éltetik a dolgot. Emlékezzünk csak arra, hogy mi mindent tanítottak nekünk őseink népmeséinkben, népdalainkban, szólásainkban és közmondásainkban! Mit gondolunk azokról, akik azt várják, hogy az a bizonyos sült galamb a szájukba repüljön? Olyan örök probléma ez, amely miatt Lev Tolsztoj is így fogalmazott egy alkalommal: „Egy titkos hang állandóan azt súgja nekünk, hogy bűnhődnünk kell azért, ha tétlenek vagyunk. Ha tudna az ember valami olyan állapotot találni, amelyben a tétlensége mellett is hasznosnak s a kötelességét teljesítőnek érezhetné magát, ezzel megtalálta volna az ősi boldogságnak egy részét.”

Ej, de könnyű ezzel egyetérteni: milyen jó is lenne, ha különösebb erőfeszítés nélkül, mondhatni, „lustálkodva” tudnánk megállni a helyünk a munkában, a családban, miközben jól élnénk, és talán még meg is dicsérenéne érte... Biztos vagyok benne, hogy mindannyian érezzük, mennyire abszurd ábránd ez. Minden olyan perc, amit a pihenésen túl tétlenséggel töltünk, elvesztegetett és hiábavaló. Ahogyan azt Pierre Boulle francia író kijelentette: „Az elvesztegetett idő, a lustasággal elrontott fiatalság nem pótolható.” Azaz veszítünk vele. Néha sokkal többet, mint gondolnánk.

A HANYAGSÁG CSAPDÁJA

Visszatérve jelen sorozatunk eredeti témájához: azon gondolkodom egy ideje, hogy vajon a bírák korának minden harca és hányattatása mennyire tulajdonítható a választott nép „lustaságának” is. Hiszen, ha jobban belegondolunk, a zsidó nép a honfoglalás

előtt világos feladatot kapott Istentől. Ennek a feladatnak csupán egyik fele volt az, hogy foglalják el az ígért földjét. A másik fele pedig az volt, hogy pusztítsanak ki minden olyan népet, amely ezen a területen él. Tudom, hogy mai szemmel nézve az ilyen vérontás, népirtás egyáltalán nem elfogadható, és ez így is van rendjén. Abban a korban azonban, ahogy mondani szokás, más idők jártak.

És most nem is ez a lényeges. Hanem az, hogy mit tett a választott nép, hogyan oldotta meg ezt a feladatot: ugyanis egyik felét sem teljesítették maradéktalanul. Egyrészt nem foglalták el Kánaán teljes területét, csak annyit, amennyin a tizenkét törzs nyugodtan megosztozhatott, másrészt pedig az elfoglalt területekről sem űzték el minden népet, hanem helyette szomszédsági kapcsolatokat kezdtek velük kiépíteni. Mondhatjuk azt is, hogy amikor már úgy érezték, hogy eleget tettek, akkor szépen hátradőltek, elégedetten szemlélték a művet, amelyet véghez vittek, és szép komótosan megfedekeztek arról, hogy mi is lett volna az eredeti küldetés. Ez pedig a későbbiekben sok fejfájásnak és szenvedésnek lett a gyökere.

ÖSZTÖKÉLÉS ISTENTŐL

Úgy tűnik a Szentírásban rögzített történetekből, hogy Isten sem szereti, ha ellustulunk és elvégzendő feladatainkat halogatni kezdjük. Lehet, hogy néha rövidebb időre megvan engedve nekünk is egy kis „patópáloskodás”, de aztán az Úr is elkezd minket a jó útra téríteni. Pontosan úgy, ahogy az ember is tenné: mi, tanárok például már megszok-

tuk, hogy a tanulókat, akiknek természetesen sokszor nincs kedvük a feladatok elvégzéséhez, tanulásra ösztökéljük, és ezt tanácsoljuk a szüleiknek is. A munkában is érezhetjük úgy, hogy ha jobb munkakörülményeket, kedvezőbb bérezést vagy akár prémiumot is ígérnek nekünk, akkor bizony a vezetők arra próbálnak ösztökélni minket, hogy nagyobb és jobb teljesítményt nyújtsunk. Ahogyan földművelő őseink egy fanyelű, lapos vasdarral, az ösztökével szurkálták és ütögették az ökröket vagy bivalyokat, hogy megindulásra vagy gyorsabb haladásra késztessek őket.

Izrael népe gyakran érezhette ezt az ösztökélést Isten részéről a bírák korában, hiszen pontosan azoknak a népeknek az utódai ütögették és szurkálták őket, akiket meghagytak maguk között az ígért földjén. Az Úr tehát, ahogyan az előbb fogalmaztam, pontosan úgy próbálta a helyes útra visszatéríteni őket, ahogy az ember is tenné. Csak a saját eszközeivel. Abban a pillanatban pedig, amikor a választott nép feleszmélt, és újra hajlandóvá vált az Úr útján járni, fordult a kocka: az idegen népek váltak ösztökéltekké, és az Isten által elrendelt bírák lettek az ösztöke, amely az elnyomók oldalába fúródott.

SÁMGÁR, A DICSŐSÉGSZERZŐ

Ilyen volt Sámgár is, Anáth fia, akinek neve ezt jelenti magyarul: a dicsőségszerző. Ő volt az, aki hatszáz filiszteus férfit ölt meg egy ökörösztökével, és ezzel megszabadította Izraelt (Bír 3,31). Mindössze ezt az egy mondatot közli róla a szentíró, tehát úgy tűnhet, hogy nem ő a legfontosabb a bírák között. De két dolog azért így is egészen bizonyos vele kapcsolatban:

– Sámgár biztosan nem volt lusta, ha az Úr dolgairól volt szó. Egy ökörösztökével véghez vinni az ő munkáját emberfeletti feladat, és mégis megtette;

– Sosem tudhatjuk, kit választ Isten arra, hogy másokat ösztökéljen. Lehet, hogy épp mi leszünk azok. De az biztos, hogy mindent megkapunk Tőle ahhoz, hogy a feladatunkat elvégezhessük. Akár emberfeletti erőt, és egy ökörösztökét is.

A lényeg mégiscsak ez marad: semmi, ami Istentől jön, nem hiábavaló, és minden feladatunknak megvan az értelme, akkor is, ha mi ezt nem látjuk elsőre. Meg kell tanulnunk bízni Isten akaratában, és nem késlekedhetünk, ha szólít bennünket. Nem érdemes megvárni, amíg elkezd ösztökélni. Ha ezt Izrael népe is hamarabb belátta volna, talán Sámgár lett volna az utolsó a bírák sorában. De nem ő lett.

Így tehát a történetnek még nincs vége. Folytatása következik.

Szívvvel-lélekkel másokért

Méltatás a Dr. Földes Béla-díjra jelölt munkatársról

Egyházkerületünk szeretetszolgálatlalt foglalkozó alapítványának, azaz a Diakónia Keresztény Alapítvány Nagyváradi Fiókjának alapítója: „Amit akartok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük.” (Mt 7,12) Jelen méltatás kiemeltje, úgy tapasztaltam és úgy érzem, teljes mértékben megfelel az említett tanításnak.

Szilágycsehben született, menyői származású, itt kezdte tanulmányait, majd Zilahon folytatta.

Az egyetemi képzés – szociális munkavállalás szak elvégzése – után a Nagyváradi közelében lévő élesdi Kajántó Mária Gyermek- és Ifjúsági Otthon munkatársa lett 1998-tól 2000-ig. Lelkipásztor férjet rendelt mellé a Mindenható, ezzel csak megerősödött életében az irány Krisztus Urunk követségében.

Életének egyik meghatározó időszakában, 2008 és 2019 között a Kajántó Mária Gyermek- és Ifjúsági Otthon igazgatója volt. Az ide került gyerekeknek egyen-egyenként

gondját viselte, jó lelkiismerettel nevelte őket, és szeszélyeiket szerető szívvvel szelídítette. Bizonyítékok erre az innen kinőtt és a gyermekotthon közösségére családként tekintő felnőtt emberek.

Aztán újabb szolgálattal ismerkedett meg. Rendszeres munkatársa volt a Méhecske Védett Műhelynek, ahol fogyatékkal élők

foglalkoztatása volt a feladat. Majd ő kezdte ellátni alapítványunk igazgatói szolgálatát. Itt már többféle szolgálatot kellett átlátania: a hátrányos helyzetű gyerekek számára indított programon túl össze kellett hangolnia a Méhecske Védett Műhely, az otthoni idősgondozás és öt éve az idősothton munkáját s ezeknek ügyes-bajos dolgait.

Mint igazgató a munkatársakhoz is szeretettel és megértéssel viszonyul minden helyzetben. Képzettségének köszönhetően tudja, mit várhat el a kollégáktól, és minden lehetséges eszközzel igyekszik kifejezni irántuk érzett megbecsülését. Amikor lehetőség adódott kitüntetésre, elismerésre jelölni az ebben az ágazatban szolgálókat, az volt számára a természetes, hogy mindig másokat jelöljön.

Most nem ő jelöl másokat, hanem mi jelöljük DÉNES ÉVA munkatársunkat. Legyen ez egyfajta megbecsülés eddigi munkájáért és bátorítás arra nézve, hogy a jövőben is legalább ennyire jól végezze mindazt, amit meggyőződése szerint tennie kell.

GHITEA-SZABÓ JÓZSEF LEVENTE

Testvéri, szolgatársi kapcsolatban

Hegyközszentmiklóson találkozott március 28–29. között a Királyhágómelléki Református Egyházkerület (KREK) vezetősége és a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet (KPTI) tanári kara. Az eseménynek az egyházkerület tulajdonában lévő KreSpa adott otthont.

Intézetünkben a március 19–20-án tartott IV. Tavasz- napok keretében dr. Fazakas Sándor előadásában a teológia nélküli egyház és az egyház nélküli teológia problémáját járta körül. A két terület eltávolodása mind a teológia, mind az egyház számára alapvető értékvesztéshez vezet. Ezt felismerve immár második alkalommal hívta lelki elcsendesedésre, szakmai egyeztetésre a Királyhágómelléki Református Egyházkerület vezetősége – ft. Bogdán Szabolcs püspök, ft. Dénes Lukács István főjegyző, valamint nt. Rácz Ervin generális direktor – az Intézet tanári karát. A fő cél a testvéri, szolgatársi kapcsolat megerősítése, egymás jobb megismerése volt. Ennek érdekében a résztvevők olyan témákról beszélgettek, mint tanári hivatástudat, kollegiális és tanár-diák kapcsolatok, eredmények, amelyekre büszkék vagyunk, és megoldásra váró kihívások. A szervezők gondoskodtak arról, hogy mindenki elmondhassa véleményét, és mindenféle nézőpontnak helye legyen. A sokféle meglátás és megközelítés

mellett mindenki ugyanarról a tanári lelkesedésről adott számot, amely segít kibontakoztatni elhívását, túllendülni a problémákon, és erőt ad új terveket szőni. Az egyházi vezetők a moderáció rendjén és hozzászólásaikban támogatásukról biztosították a tanári kart a felmerülő kérdésekben.

A találkozásnak még két célja volt. A Királyhágómelléki Egyházkerület immár másfél éve működteti az Örökre című YouTube-csatornáját, s az naponta tesz közzé rövid áhítat-videókat. Lázár feltámasztásának történetét (Jn 11) a kerület felkérésére a tanári kar tagjai dolgozták fel. A felvételek nagy részét ezen az alkalmon rögzítették.

A lelki, szellemi feltöltődés mellett a testi felfrissülés is nem titkolt célja ezeknek a találkozóknak, így a helyszín mindig vala-

milyen erre alkalmas központ. A KREK tulajdonában lévő és általa működtet KreSpa termálvízzel és szaunával várta a kari tanács tagjait, s itt késő estig tovább folytak a kollegiális, baráti beszélgetések.

A szervezők külön figyeltek arra, hogy a résztvevők számára ne legyen megterhelő az esemény, ne egy újabb feladatként éljék meg az összejövetelt, így mind az áhítatokat, mind a találkozót záró úrvacsorás istentiszteletet a KREK vezetősége tartotta. A tanári kar ezúton is kifejezi háláját az ötletért és a megvalósításért. A következő hasonló rendezvény július 7–8. között lesz, amikor a tanári kart az Erdélyi Református Egyházkerület várja Illyefalvára szakmai és kollegiális egyeztetésre.

DR. KATÓ SZABOLCS

Teológiai hallgatók hétvégéje Sóllyomkőváron

Áldott és tartalmas hétvégét tölthettek együtt a Királyhágómelléki Református Egyházkerület teológushallgatói 2025. április 4–6. között Sóllyomkővár festői környezetében. A találkozók célja a lelki épülés, közösségépítés és párbeszéd volt a jövő egyházának kérdéseiről – mindez a hit fényében, testvéri légkörben.

A teológusok péntek délután érkeztek meg Sóllyomkővára. Szeretettel és meleg fogadtatással köszöntötte őket Bogdán Szabolcs János püspök és Dénes István Lukács főjegyző. A hétvége lelki megalapozását Kovács Edmond nyitó áhítata biztosította.

A program tartalmas fórumbeszélgetéssel folytatódott *Az ifjúság szolgálata* címmel, Dénes István Lukács főjegyző moderálásával. A meghívott vendégek – Nagy Tibor, Magyar Norbert és Juhos Barnabás lelkipásztorok – saját tapasztalataik és meglátásaik alapján osztották meg gondolataikat az ifjúság megszólításának módszereiről, az online tér kihívásairól, valamint az ifjak és gyülekezetek közötti kapcsolatokról. Szó esett a mai fiatalok lelkiségének sajátosságairól, valamint az egyház ifjúsági szolgálatának új lehetőségeiről.

A pénteki napot közös sütögetés és kötetlen beszélgetések zárták, s a teológusoknak lehetőségük nyílt közvetlen kapcsolatba kerülni az egyházkerület vezetőivel. Ez az este a közösségépítés különösen értékes alkalma volt, sok őszinte, építő beszélgetés hangzott el.

A szombatot áhítattal és imaközösséggel kezdtük, amelyet Kátai Tímea Zsófia tartott.

Az igei üzenet után Rácz Ervin Lajos generális direktor előadása hangzott el a ma élő generációkról. Rácz Ervin a nemzedékek jellemzőit vázolta fel, és rámutatott: a pünkösdi nyelvcsoda ma is lehetőséget ad arra, hogy különböző életkorú, háttérű emberek megértsék egymást. Végül hangsúlyozta a gyülekezeti közösségek intergenerációs tanítványságának fontosságát. A témát kiscsoportos beszélgetésekben dolgozták fel, s a teológusok megoszthatták saját gondolataikat, élményeiket, kérdéseiket. Ezek az eszmecsere tovább mélyítették az előadáson hallottakat, és segítettek gyakorlati szempontok mentén is gondolkodni.

Az ebéd utáni szabadidőben lehetőség nyílt társasjátékozásra, Istent dicsőítő énekek éneklésére és baráti beszélgetésekre – mindez a közösség összekovácsolódását szolgálta. Este újabb tartalmas beszélgetés folyt az egyházkerület vezetőivel – Bogdán Szabolcs János püspökkel és Dénes István Lukács fő-

jegyzővel – Kánya Réka, a KP-TI ifjúsági elnöke vezetésével. Olyan fontos témák kerültek napirendre, mint a református identitás és hagyomány, az egyház jövője és társadalmi szerepe, a gyülekezetiépítés és misszió, valamint az egyházi fenntarthatóság és pedagógia kérdései. A diskurzust Újlaki Vivien áhítata zárta.

A szombat esti vacsora után az együttlét társasjátékozással és kötetlen, éjszakába nyúló beszélgetéssel folytatódott, és ismét előtérbe került a testvéri közösség ereje.

A hétvégét vasárnap délelőtt istentisztelettel és közös úrvacsorával zárták, Dénes István Lukács főjegyző és Bogdán Szabolcs János püspök szolgáltak. Az igehirdetés (Mk 2,1–12) mély üzenettel hívta fel a figyelmet Jézus gyógyító és megbocsátó hatalmára: a béma ember történetében Jézus előbb a bűnbocsánatot adja, s csak utána a testi gyógyulást. Ez a helyes sorrend – nekünk is először lelkünk bémását kell Krisztushoz vinni, minden akadályt legyőzve, hogy gyógyulást nyerhessünk.

A közös ebéd után a teológushallgatók visszatértek Kolozsvárra – szívükben hálával, gondolataikban megerősödvé, lelkileg feltöltödvé. A hétvége nem csupán lelki épülést adott, hanem megerősítette a szolgálatra készülő fiatalokban a közösség erejét és a jövő egyházáért érzett felelősséget is.

KÁNYA RÉKA

Életláncról, apákról és fiakról a Lankadatlanulon

Bolyki László Apák és fiúk című könyvének bemutatásával szervezték meg az idei első Lankadatlanult, a szatmár-szigetlankai református gyülekezet nyitott bibliaóráját, április 10-én. A szokásoknak megfelelően a Lanka Duó (Papp Krisztina kántornő és Csorvási Mihály presbiter) dicsőített, ráadásul Bolyki László is csatlakozott hozzájuk, így a duóból trió lett.

Rácz Ervin helyi lelkipásztor köszöntött az Őszövetség utolsó versével: „Az atyák szívét a gyermekekhez téríti, a gyermekek szívét az atyákhoz, hogy pusztulással ne sújtsam a földet, amikor eljövök.” (Mal 3,24)

Bolyki László zenész, lelkigondozó, író és igehirdető egy részletet olvasott fel a könyvből – ezzel kezdődött a könyvbemutató. Milyen hatással van a fiakra, ha az apa testileg vagy lelkileg eltűnik az életükből? Miként válhat a férfitársadalom teljes értékű

tagjává az a fiú, akit nincs, aki beavasson? És mi lesz a nemzedékről nemzedékre szálló értékekkel, ha ez az életlánc megszakad? A kérdéseket Rácz Ervin lelkipásztor tette fel, a szerző pedig készséggel válaszolt. Ma a társadalomban és az egyházban válságban vannak az olyan férfias értékek, mint az erő, a kitartás vagy a tekintély. Ennek egyik oka, hogy az apák lélekben vagy testi valójukban is eltűnnek a családokból, nem adják át a rájuk hagyományozott szellemi örökséget, így az életlánc megszakad, a fiúk magukra maradnak, elmarad a beavatásuk, nem válnak érett férfivá. A bibliai példákra épülő gondolatmenetet a személyes élmények mellett történelmi kitekintés is gazdagította. A szerző és előadó felrzza és küzdésre motiválja a férfiakat, apákat és fiúkat egyaránt, ha komolyan veszik a küldetésüket. Az életlánc tehát helyreállítható. „Aki küzd, győzhet és el is bukhat. De aki nem vállal kockázatot,

az eleve elbukott.” A szerző ír saját küzdelmeiről, bukásairól. Győzelmei mellett a férfias értékek és az apa-fiú kapcsolat napjainkban tapasztalható válsága is inspirálta. A gyülekezet tagjai is tettek fel életkérdéseket. Nemcsak a jelen levő férfiak, hanem a nők is sokat tanulhattak az elhangzottakból, és ezentúl igyekeznek majd nem a sarkukra, hanem a helyükre állni.

RÁCZ ERVIN

KRISZ-szárnybontogató

A Királyhágómelléki Református Ifjúsági Szövetség tervező napjait tartották a zutori Exodus központban 2025. március 9–11. között

Immár harmadik éve tartotta meg a KRISZ a tervező napjait, másodjára Zutoron. Harmadik éve veszek részt ezeken az alkalmakon, és idén azt életem meg, hogy ami három évvel ezelőtt idegen, furcsa, elképzelhetetlen volt, az jelenleg teljesen természetes számomra. Nem magától értetődő, hogy lelkipásztorként hajlandó vagyok másokkal együtt munkálkodni, ahogy az sem, hogy csapatban gondolkodom. Isten Lelkének a munkája, ha ennek ellenére mégis tudok kapcsolódni, egyeztetni, imádkozni, közösen gondolkodni és szolgálni olyan emberekkel, akiknek ugyanaz a motivációjuk: szeretjük Istent, és szeretjük a fiatalokat.

Az első év egymásra találásának öröme, a második év lelkesedésének tüze után a harmadik évben a KRISZ-t egy felnövő, szárnyait bontogató fiatalhoz hasonlítom. A növekedéssel pedig olyan kihívások és harcok járnak együtt, amelyek azelőtt talán nem jelentek még meg, mégis a fejlődés, az érettség lehetőségét hordozzák magukban. Ezen az alkalmakon mindig eltölt a hála, hogy mennyi minden működik már az egyházkerületünk ifjúsági szolgálatában. Fontos, hogy ezt Isten munkájának tudjuk be, és a zsoltárral együtt valljuk: Áldjad, én lelkem, az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled.

Érdemes nyitott szemmel járni, és azokat a területeket, „dzsungelket” is észrevenni, amelyekben sok lehetőség van, mégis feltáratlanok még előttünk. A trénerektől kapott jelképes parkot kívánjuk minél jobban berendezni és belakni. A kulcs, amit ezzel együtt ajándékba kaptunk tőlük, jelképezi a lehetőségeinket és a felelősségünket is ezen a téren. Talán épp ezért biztató és reménykeltő az elnökség és az őt körülvevő támogatói közösség elszánt munkája, a püspökség támogatása, az új ifjúsági lelkipásztor és koordinátor szolgálata, megannyi lelkipásztor és ifjúsági munkás buzgósága, akik szívügyüknek érzik az ifjúsági életet. Az ifjúság szolgálatának évében jó egy szárnyait bontogató KRISZ-hez tartozni és emlékezni az Úr ígéretére: „Megújul ifjúságod, mint a sasé.” (Zsolt 103,5)

VÉKONY ROLAND ÁDÁM

Isten szeretete körülvesz

Beszámoló az ifjúsági munkatársképzőről

(Folytatás az 1. oldalról)

Az mkt nem csupán egy esemény, hanem egy olyan hely is, ahol mindenki hitbeli megerősödést kap. A segítők alázatos és kitartó munkája minden pillanatban érezhető: ők azok, akik fáradhatatlanul dolgoznak azon, hogy minden résztvevő számára felejthetetlen élményt nyújtsanak. Mindenki szívből és lélekből szolgál itt, ez az elhivatottság minden mozzanatban megmutatkozik.

Ha még nem voltál mkt-n, arra bátorítalak, hogy csatlakozz te is! (Összel indul a 6. évfolyam.) Légy részese ennek a csodálatos közösségnek, és tapasztald meg, milyen az, ha Isten szeretete körülvesz, és olyan embertársaid vesznek körül, akik ugyanazt az utat járják. Ha bizonytalan vagy, hogyan kezdj bele a szolgálatba vagy milyen irányba indulj el, itt minden szükséges információt és támogatást megkaphatsz.

Köszönjük egyházkerületünknek, az egyházmegyének és a kiküldő gyülekezeteknek a segítséget és a támogatást, hiszen nélkülük

ez az esemény nem valósulhatna meg ilyen színvonalon. Köszönjük a magyarországi testvéreinknek, akik egy BGA pályázat keretében támogatták képzésünket.

Legyetek ti is „emberhalászok”, hirdesétek az örömhírt, és biztassátok barátaitokat is arra, hogy csatlakozzanak ehhez a csodálatos küldetéshez!

Soli Deo gloria!

MÁRIÁS PATRIK

Fiatal zenei tehetségek napja az Érmelléken

Harmadik alkalommal szervezték meg 2025. április 6-án, Ottományban a fiatal zenei tehetségek napját az Érmelléki Református Egyházmegye ifjai számára. A rendezvényen az Érmellék különböző gyülekezeteiből és iskoláiból érkezett 21 gyermek és fiatal mutathatta be hangszer tudását.

Az ottományi gyülekezet nemcsak azzal vívta ki helyét az érmelléki egyházzenei életben, hogy mindhárom eddigi tehetségnapi rendezvénynek helyt adott, és az egyik felkészítő tanár éppen a gyülekezet kántora, hanem

azzal is, hogy a környéken egyedülálló, a híres pécsi Angster orgonagyár által 1912-ben épített orgonájukat nemrég, 2022-ben felújították, és 2019 óta rendszeresen bekapcsolódnak a Bach mindenkinek orgonakonzert-sorozatba.

A program a házigazda lelkész, Darabont Tibor rövid igei bevezetőjével (Ezék 36,24–28) kezdődött. Örömet fejezte ki, hogy ez a rendezvény nemcsak Isten dicsőítésének, hanem zenei örökségünk megőrzésének is az eszköze, egyúttal tehetséggondozás. Herman Csaba egyházmegyei zenei előadó, albisi kántor a fellépő fiatalok és gyermekek mellett a szülőket, megjelenteket, valamint a felkészítő kántorokat, zenepedagógusokat köszöntötte. Bara László érmelléki esperes, bihariószegi lelkipásztor reményét fejezte ki, hogy ez a szerény egyházmegyei rendezvény bátorítást és elismerést is jelent a zenélő tanuló fiatalok, a jövő művészei vagy akár kántorai számára.

A rendezvény a gyülekezeti házban megtartott szeretetvendégséggel zárult. Köszönjük az Egyházmegye támogatását! Adja Isten, hogy ifjaink tudják Istentől kapott tehetségüket az Ő dicsőségére és szolgálatába állítani!

OROSZI KÁLMÁN

Tavaszi presbiteri találkozó Adorjánban

A Szatmári Református Egyházmegyében évente kétszer – ősszel és tavasszal – szervezik meg az egyházmegyei presbiteri találkozót. A tavaszi alkalomnak, március 22-én, az Adorjáni Református Egyházközség adott otthont. Közel húsz gyülekezet képviseltette magát mintegy 130 presbiter és az őket kísérő lelkipásztorok személyében. Áldott alkalom volt mindenki számára.

Élettel telt meg az adorjáni református templom előtti tér 2025. március 22-én, szombaton, hiszen az egyházmegye minden részéről érkeztek presbiterek és lelkipásztorok a már hagyományossá vált presbiteri találkozóra. A helyi református közösség ma már alig több mint 200 lelket számlál, mégis sokan meghallották a hívó szót és egy emberként álltak az ügy mellé.

A regisztráció után hálaadó istentiszteleten hirdette Isten ígését a 133. zsoltár alapján dr. Király Lajos esperes, batizi lelkipásztor. „A 133. zsoltár azt tanítja, hogy az egyház nem csupán egy intézmény, hanem a hívők élő közössége, ahol Isten szeretete és áldása megnyilvánul. Az egység alapvető szükségletünk, hiszen egy támogató közösség lelki stabilitást ad, ahogyan az első keresztyének életében is láthatjuk. A gyülekezet gyógyító erővel bír, hiszen a közösségi támogatás csökkenti a magányt, a szorongást, és erősíti az önbecsülést. Ha szeretettel fordulunk egymáshoz, akkor egy olyan gyülekezeti életet

élhetünk, amelyben Isten dicsősége ragyog” – biztatott az egyházmegye esperese.

Igehirdetés után a köszöntések rendjén előbb Besenyődi Attila házigazda lelkipásztor szólt a jelenlevőkhöz. Megemlékezett arról, hogy immár több mint 25 esztendeje pásztorolja az adorjáni közösséget. Dr. Puskás Csaba egyházmegyei főgondnok, Tóth András egyházkerületi és Illés Jenő egyházmegyei presbiterszövetségi elnökök is köszöntöttek.

Majd Kánya Zsolt Attila egyházkerületi lelkészi aljegyző, kémeri lelkipásztor *Jöttem, láttam, győztem – Krisztussal!* címmel tartott előadást. Mint mondta, ezzel a jól ismert idézettel szeretne pezsgést hozni egyházunk hitéletébe és mindennapi gyakorlatába. Az aktivizáló ígék együttesen érhetik el céljukat. Jöttem: keresztyéni közegből érkezők vagyunk, vannak a hitélettel összenőtt szokásaink, de fontos, hogy eljussunk ahhoz a személyes élményhez, hogy azért jövünk Isten elé, mert

vele akarunk találkozni. Láttam: mit látunk, és mit látnak rólunk? A körülöttünk élők sok esetben csak hibáinkat, gyengeségeinket látják. Ezen nehéz változtatni, de hiteles keresztyéni életünkkel a keresztyéni erényeinket is láttathatjuk. Győztem: ma sokféle győzelem létezik, de nem mind az, aminek látszik. Krisztus az áldozatával győztes egyházzá tette a keresztyén egyházat. Sajnos sokszor lemondóan vallunk erről az egyházzal, pedig mi a győzelmes Krisztus gyermekei vagyunk. „Büszkék és hálásak kell legyünk, hogy Krisztushoz tartozhatunk!” – mozgósította a közösséget az előadó.

A rendezvény szeretetvendégséggel zárult a helyi művelődési házban. Dicséret illeti az adorjáni asszonyokat és férfiakat a kiváló vendéglátásért és szervezésért. Isten áldása legyen az adorjáni közösségen, minden presbiteren és lelkipásztoron!

VARGA TAMÁS

Lezárult az érmelléki presbiterképzés

Az öt képzési hétfője után ünnepi záró alkalommal ért véget az érmelléki presbiterképzés. A Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetsége és a Sárospataki Református Hittudományi Egyetem Presbiteri Népfőiskolája által közösen szervezett képzéssorozaton több mint száz érmelléki presbiter és diakóniai munkatárs vett részt. Mindegyik képzési alkalomnak a Magyarok Református Egyházközség temploma és Fészek nevű gyülekezeti központja adott helyet.

A záró alkalmat megtisztelte jelenlétével Bogdán Szabolcs János, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület püspöke is. Szolgálatának meghatározó ígéje, az Ézsaiás 49,1–6 alapján tartott nyitó áhítatot. Emlékeztetett, hogy Isten a népek világosságává akar tenni bennünket, és ehhez elhív, lángra gyújt, képessé tesz a szolgálatra.

Bara László, az Érmelléki Református Egyházmegye esperese a köszöntések során külön kifejezte háláját azért, hogy a püspök úr az Érmellékkal van mélységben és ma-

gasságokban is, utalva ezzel a pár nappal azelőtti temetési alkalomra: ifj. Mátyás Árpád 48 éves korában tragikus hirtelenséggel elhunyt lelkipásztor testvérünket kísértük utolsó útjára a püspök igehirdetési szolgálataival. A jelenlevők egy perc néma csenddel adóztak eltávozott szolgatársuk emlékének.

Az esperes hálás azért, hogy az egyházmegye presbiterei érezték: a képzés értük

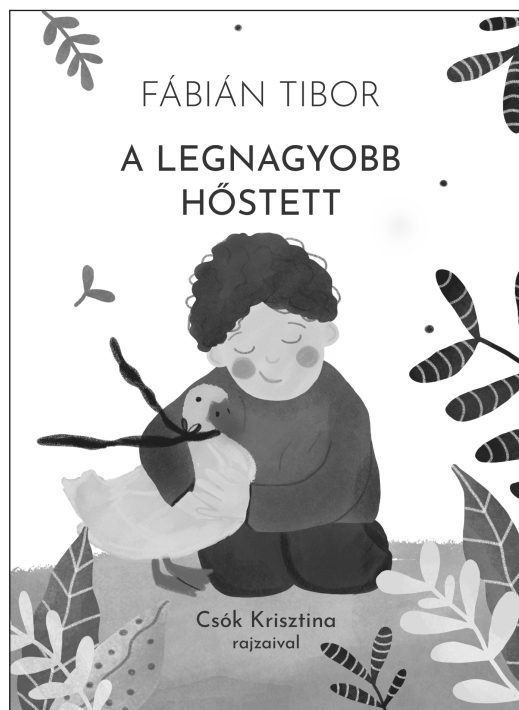
volt, megerősítette szolgálatukat. Beszámolt is hallhattunk az érmelléki presbiterképzés megszületéséről, arról, hogy a sárospataki teológiával hogyan vették fel a kapcsolatot Bara László érmelléki esperes, dr. Geréb Miklós egyházmegyei misszió előadó, Mészáros János egyházmegyei presbiteri szövetségi elnök, illetve koordinátorként Tar Csaba szatmári presbiter.

Mészáros János, az Érmelléki Egyházmegye Presbiteri Szövetségének elnöke külön köszönetet mondott a résztvevőknek, előadóknak, igehirdetőknek, szervezőknek és támogatóknak. Vaszil István, a Bihari Egyházmegye Presbiteri Szövetségének elnöke ez alkalommal is egy vers elmondásával örvendeztette meg a hallgatóságot – Túrmezei Erzsébet: *Maradj a helyeden*. A házigazda magyarkézi gyülekezet kórusa pedig *Az Úr vezessen végig az úton* című kórusművel kért áldást a szolgálattevőkre.

Isten tanítsa az ő egyházát a tőle kapott lelki fegyver helyes forgatására, a hűséges, alázatos és lángelkű szolgálatra!

OROSZI KÁLMÁN

Én már nagyfiú vagyok!

Egy szívemnek kedves, érdekes, humoros hangvételű könyvet ajánlok a tisztelt olvasó figyelmébe.

Gyermeink, mire iskolás lesz, nagyon sok ismeretet halmoz fel, sok-sok tapasztalatot szerez a környezetéből. Tanítását, nevelését már pocaklakó korában el kell kezdeni, majd születése után folytatni.

De vajon hogyan történik ez a gyermek szemszögéből nézve? Hogyan éli meg ő maga a mindennapok örömeit, eseményeit, a családi kör gondoskodó szeretetét? Fábrián Tibor könyvében Boldizsár, aki „már nagyfiú”, erről mesél nekünk.

A humoros, életszerű történetek, a gyermeki gondolkodás, a gyermeki logika, a gyermekszájából származó, felnőtteket megmosolyogtató okfejtések, a kifejező, bájos illusztrációk lehetetlenné teszik a könyvet.

A szemünk előtt elevenednek meg a „már nagyfiú” mindennapjai, aki egy kis odafigyeléssel, a háttérből való irányítással, motiválással fejlődési szakaszainak legnagyobb hőstetteit viheti végbe. Adjuk meg ezt mi is gyermekeinknek!

Fábrián Tibor történetei és Csók Krisztina illusztrációi harmonikus egységet alkotnak. A rajzok nemcsak kiegészítik a történeteket, hanem azok szerves részei is, így a szülő és gyermek közös olvasmányává, képeskönyvévé varázsolják a kiadványt.

Már látom Önt, kedves olvasó, amint fülig érő szájjal bólogat, mikor egy-egy tündéri gyermeki aranyköpéssel találkozik az oldalakon, és talán még azt is hozzáteszi: „Ilyen az én gyermekem is!”

FÜGEDY ANIKÓ ERZSÉBET

(Fábrián Tibor: A legnagyobb hőstett. Mesék. Csók Krisztina rajzaival. Tortoma Kiadó, 2025. Erdelyikönyv.hu)

FRICSKA

Nem vásárolható

Fiatalkor lép be a város legszebb játékközpontjába. Férj és feleség hosszasan nézegetik a színes játékokat. Némelyek fenn sorakoznak az állványokon, mások a mennyezetről lógnak le vagy a pultokon fekszenek szívderítő tarkaságban.

Vannak itt síró és nevető babák, elektronikus játékok, kicsike konyhák, melyekben lángost és süteményt sütnek.

Nem tudják eldönteni, melyiket vegyék meg.

A csinos eladónő hozzájuk lép.

– Nézze – kezdi magyarázni a feleség –, nekünk egy egészen kicsi lányunk van, és mi sokat vagyunk távol otthonról, gyakran még este is.

– Olyan kislány, aki keveset mosolyog – folytatja a férj.

– Szeretnénk venni neki valamit, ami boldoggá tenné – veszi át a szót újra az aszszony – akkor is, ha mi nem vagyunk mellett... Valamit, aminek örülne, ha egyedül van.

– Nagyon sajnálom – szólal meg udvariasan az eladónő –, de mi nem árulunk szülőket.

BRUNO FERRERO NYOMÁN

	ESZMÉLET	NYERS. ANGOLUL	KÓRHÁZ JELE	A KÖZELLEBBI	ECSETEL	
1						Y
DUPLÁN ZOLA REGÉNY			... MAYS (KUKORICA) USA HÍRÜGYN.			
AMERIKAI LÉGITÁRS.				IDÉZETT MŰ, RÖV.		
EGÉSZ SZÁM (MAT.)				GYÖTRÖD-VE VÁGYIK		
2	KUBA AUTÓJELE	ROMÁN TAGADÁS TÖMÉRDEK	BÍRÓSÁGI ÜGYE FÓKUSZ-PONT			
TETŐ-FEDŐ			CSALÁDFA RÉSZEI	PORTUGÁL AUTÓJEL	TÖRÉSMUTATÓ JELE	
			NÉMET AUTÓJEL	ÖTVEN RÓMÁBAN	CSODÁLKOZÁS	
LITER	ARRA A HELYRE	OMÁNI AUTÓJEL	ROMÁN PÉNZ	KÖZÉPFÜL		LUXEMBURG AUTÓJELE
			VARRO-ESZKÖZ		A NAPPA KÖZEPE	

Segítségre van szüksége vagy segíteni szeretne?

Hívjon bizalommal hétfőtől péntekig 15-20 óra között!

TELEFONOS SZERETETSZOLGÁLAT

0265 55 55 55

Kolozsvár • 2009
Marosvásárhely • 2011
Nagyvárad • 2021

www.telsz.ro
office@telsz.ro
telsz